

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 12. srpna
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Nedávno jsem telefonicky pohovořil s jedním z čtenářů Novin, který mi se smíchem vyprávěl, jak se snažil přemluvit honorárního konzula, aby si předplatil a odebíral Noviny. Honorární konzul, říkal, že Noviny nezná, a když se laskavý čtenář nabídl, že mu pošle vzorek, tak se pan konzul zeptal, zdali to nejsou ty Noviny, které vydává „ten Vratislav“. Když čtenář přitakal, tak se dověděl, že to nejde, nejen, že pan honorární konzul nesmí Noviny odebírat, ale nesmí je ani číst.

Bohužel pan konzul nesmí ani prozradit, kdo to zakázal a proč. Je to zkrátka přísně tajné.

Tak jako jsou dodnes přísně tajná a chráněná: udavači gestapa za protektorátu; udavači a spolupracovníci Stb a konzulátů, i když mnozí jsou už na pravdě boží.

Ano, spolupracovníci a informátoři Ministerstva zahraničí, konzulátů, ministerstva vnitra a BIS stále existují, i když se o tom nesmí hovořit.

Řítil bychom si pomáhat.**DEBANKING: S konzervativními názory do banky nelez**

David Floryk

V červnu informovala agentura CNE, že dvě křesťanské pro-life organizace, jedna ve Švédsku a jedna v Nizozemsku, se staly terčem „debankingu“, tedy odmítnutí bankovních služeb z politických důvodů.

Mats Selander, zakladatel švédské pro-life organizace *Human rights for the unborn (MRO)* byl nucen ukončit 30letý klientský vztah se skandinávskou bankou Nordea. Banka následně zrušila i jeho soukromý účet. Nedostal žádné vysvětlení kromě toho, že banka nemá „dostatečné znalosti o zákazníkovi“, přestože zveřejnil všechny své transakce. Selander se domnívá, že je to kvůli jeho pro-life názorům. Jde o další případ, kdy spolu s přibývajícimi regulacemi

banky zavírají svým zákazníkům účty nebo odmítají některé finanční služby kvůli jejich politickému či náboženskému přesvědčení.

Pro Matse Selandera začal problém v roce 2022, kdy ho banka Nordea požádala o bližší informace o transakcích z jeho podnikatelského účtu, což učinil. Pak byl požádán o uzavření účtu z důvodu „nedostatku znalostí o zákazníkovi“. Selander má za to, že záminkou mohla být skutečnost, že jeho organizace posílala peníze sesterské pro-life organizaci v Pákistánu. „Zveřejnili jsme podrobnosti všech transakcí i motivy, které za nimi stály. Něco, co o mně vědí, jim zkrátka muselo vadit. Nebo si vážně myslí, že se pereme špinavé peníze?“, řekl Selander agentuře CNE.

Banka nejprve převedla všechny peníze společnosti MRO na Selanderův soukromý účet a donutila

ho dočasně používat tento účet k obchodním transakcím poté, co z něj vyčerpal své soukromé úspory. Když organizace požádala o otevření podnikatelského účtu v jiných bankách, ty ji odmítly s odůvodněním, že Selander vede obchodní záležitosti spolku na

svém soukromém účtu, k čemuž byl ovšem donucen podivnými obstrukcemi banky. Rok a půl po zrušení podnikatelského účtu oznámila Nordea Selanderovi, že zruší také jeho soukromý účet se stejným odůvodněním, totiž že o něm nemá „dostatek znalostí“.

Selander je přesvědčen, že banka jej potrestala kvůli jeho pro-life vzbábám. Je pravděpodobně nejotevřenějším pro-life aktivistou ve Švédsku, zorganizoval stovky pro-life demonstrací ve většině švédských měst a několikrát byl pozván k diskusi o potratech do celostátní televize. Nemůže to však dokázat, pokud banku nepožene k soudu. Pokud se soud jeho případem bude zabývat, bude důkazní břemeno ležet na bance, která bude nucena zdůvodnit, proč mu odmítla poskytovat služby.

„Když banky ruší soukromé bankovní účty, začíná to být děsivé. Skutečnost, že tak banka může učinit bez srozumitelného zdůvodnění, vede k právní nejistotě. Je to ohrožení demokracie, způsob ekonomického pronásledování nepohodlných. Bez bankovního účtu se v naší moderní společnosti stáváte

extrémně znevýhodněným“, komentuje Selander celou kauzu.

Nizozemí

V Nizozemsku bylo Keesovi van Heldenovi, národnímu koordinátorovi sdružení *Kies Leven (Zvol si život)*, odmítnuto otevření podnikatelského účtu pro jeho organizaci v několika bankách v zemi, včetně Rabobank, ING a Bunq. Pouze posledně jmenovaná banka uvedla konkrétní důvod a sdělila, že podle jejích „obchodních podmínek některé druhy činností brání pokračovat v poskytování bankovních služeb některým osobním nebo firemním zákazníkům. Patří sem ideologický nebo politický aktivismus jakéhokoli druhu.“

Lauren Smithová, redaktorka časopisu *Spiked*, tento trend komentovala slovy: „Banky, stavební spořitelny i pojišťovny vedou stále častěji kulturní válku proti svým vlastním zákazníkům“ a zaměřují se přitom na ty, kteří „zastávají názory, jež banky považují za nesprávné“.

K omezování přístupu konzervativních organizací a jednotlivců k bankovním službám dochází nejen ve Švédsku a Nizozemsku, ale i v dalších evropských zemích, jako je Velká Británie, Německo a Rakousko. Zdá se, že křesťanští aktivisté, zabývající se rozvojovou pomocí, ochraně nenarozeného života, nebo lidé, kteří jsou známí svými konzervativními politickými názory, jsou v této oblasti obzvláště zranitelní.

Nevládní organizace *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe (OIDAC Europe)* eviduje řadu dalších případů organizací a jednotlivců, kteří se však rozhodli zůstat v anonymitě.

Velká Británie

Causou, která „debanking“ definitivně odhalila jako jev, který není žádnou spikleneckou teorií, nýbrž smutnou realitou dnešní Evropy, byl případ bývalého britského europoslance a předsedy *Reform Party* Nigela Farage, muže, který se podstatným dílem zasloužil o to, že Velká Británie opustila Evropskou unii.

Ve zkratce: Bance Coutts se znelíbily Farageovy politické názory, a proto se rozhodla uzavřít jeho bankovní účet. Aby tuto šikanu klienta banka zdůvodnila, zveřejnila

šéfka společnosti, která banku vlastní, zkrslující informace o údajném nedostatku financí na Farageově kontě – a média tuto dezinformaci, porušující bankovní tajemství, velmi ochotně publikovala. Tedy nejen protiprávní selhání banky, ale i pokřivené informování médií. Inu, jak je vidět, proti „pravcičkovi“ se hodí jakýkoliv klacek!

Farageův debanking vedl v Británii k parlamentnímu slyšení a k několika vládním zásahům do bankovní legislativy. Také se osmělili promluvit další a ukázalo se, že v Británii se stala obětí různých podob bankovní šikany celá řada firem, spolků, ale i známých veřejných osobností. Především se díky tomu celá tato šedá zóna konečně pořádně nasvítla a umožnila říci naplno: Ano, Evropa má problém. Banky „v tichosti ruší účty, aniž by svým zákazníkům poskytly nějaké rozumné vysvětlení, a to již celá léta“, jak napsala dluhová poradkyně Amy Taylorová v deníku *The Guardian*. „Když se to stane „obyčejným lidem“, nedočkají se volání po spravedlnosti z úst premiéra a rozhodně se nedočkají omluvy od generálních ředitelů“.

Podnikatelské zásady bank bývají mnohdy tak mlhavě formulovány, že prostor pro „osobní iniciativu“ nějakého přehorlivého bankovního úředníka může být více než dostatečný. Banky navíc mají ve zvyku svá rozhodnutí zaštiťovat „názorem právního oddělení“ či „bezpečnostními předpisy“, takže není vůbec snadné dopátrat se, kdo ve věci rozhodl a kdo je vlastně za šikanu zákazníka osobně odpovědný.

Válka proti teroru hlava nehlava

Nelze přehlédnout, že bankám a finančním institucím v posledních letech přibyla celá řada zcela „nebankovních“ povinností, které je vybavily celou řadou nástrojů a zmocnění, jež ponechávají až nepřiměřený prostor pro „úvalu“ pracovníků banky. Je to další projev postmoderního trendu, kdy státní moc deleguje na nestátní instituce své vlastní povinnosti a úkoly, což může vypadat sympaticky, neb stát jakoby „zeštíhluje“, nicméně důsledkem je, že tyto činnosti jsou tak vyváděny zpod veřejné kontroly – což je v dnešní době, posedlé „nepolitickou politikou“ a „odborností“ považováno za přínos.

Dokončení na straně 15

Pondělí 12. srpna

Bílý dům varuje, že Írán zaútočí ještě tento týden
Scholz varuje Írán před eskalací A Německo zvažuje zákaz nožů, protože je už příliš mnoho pobodaných
Putin řekl, že je třeba vyhnat Ukrajince z Ruska
V Brazílii havarovalo letadlo s osmi onkology, kteří jeli na konferenci diskutovat problematiku nárůstu onkologických onemocnění po očkování.

Prezident Pavel poděkoval olympionikům
Policie vyšetřuje radního Bursíka (ODS)
České osobnosti vyzývají k podpoře politicky vyhozeným slovenským umělcům A Armáda chystá propagační akci „den vojákem raketového pluku“
U nás horký letní den

Úterý 13. srpna

Ukrajina dále postupuje v Kurské oblasti
Počet zatčených v Británii přesáhl po nepokojích tisícovku
V Bratislavě proti vládě protestovalo 18 tisíc lidí
Polsko vybaví armádu 96 vrtulníků Apache
ANO vyloučilo vyšetřovaného starostu Chomutova Hrabáče
Česko vypovědělo popa Liščenjuka
Třetina důchodců odešla do penze předčasně
Lánská lesní správa otevře muzeum
U nás horký letní den

Středa 14. srpna

WHO varuje před epidemií mpox, je to druh neštovic
Ukrajinci v Kurské oblasti postupují
Německo vydalo zatykač na ukrajinského potapeče kvůli sabotáři Nord Streamu A MO odmítá kritiku senátora Wagenknechta, že muniční iniciativa je nehospodárná
V Hranicích skončil vojenský výcvik středoškoláků
Členové vlády se vracejí z dovolené
Středa byla v Česku nejteplejší den roku
U nás fakt hicna

Čtvrtek 15. srpna

Ukrajinci dále postupují v Rusku A Rektorka Kolumbijské univerzity kvůli antisemitismu rezignuje
Fico čeká další atentát a vyhrožuje hněvem lidu
Podle amerického tisku Nord Stream zničili Ukrajinci
Náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje Unucka (ODS) rezignuje z funkce. Čeští hasiči a záchranáři pomáhají v Řecku
Babišův spor s Piráty rozhodnutím NS pokračuje
Rakušan připouští, že ho Agrofert neodposlouchával
U nás pořádný letní den

Pátek 16. srpna

Ukrajina postupuje v Kurské oblasti
Lukašenko dal milost 30 pozavíraným demonstrantům (stačili by nezavírat) A V Kataru se jedná o Gaze
Podle kusých zpráv fanatici pobodal v Irsku vojenského kaplana A Macron zatím nedokázal sestavit vládu
Podle Putina se Západ podílí na útoku na ruské území
Trump tvrdí, že zavinila Harrisová inflaci
V Česku se lautr nic neděje, kromě nehod
U nás letní vedro

Víkend 17. – 18. srpna

Ukrajina zničila další most v Kurské oblasti
Izrael oznámil, že zabil jednoho z velitelů Hizballáhu Kasaba
V londýnském Somerset House v sobotu hořelo
Zemřel francouzský herec Alan Delon
Přátelé vojenské historie předvedli v Králíkách Krvavé jaro 1945 A Vláda chystá tzv. flexibilní novelu zákoníku práce
Vít Rakušan si pochvaluje, že STAN přitahuje nové lidi
Česko postihly extrémní bouřky, u nás v sobotu horko s deštěm, v odpoledne neděli pořádný liják

Pondělí 19. srpna

Němci na českých hranicích zadrželi 16 tisíc nelegálních migrantů A Ukrajinci zničili třetí most v Kurské oblasti
Slovenský politik přerušil divadelní představení kvůli perverzности (představení)
Bělorusko posiluje hranici s Ukrajinou
Školní olympiády se mohou nazývat školní olympiáda
Bývalý karlovarský radní Bursík podal stížnost proti trestnímu stíhání A Prezident Pavel si myslí, že i neúplná Ukrajina by mohla vstoupit do NATO
Policie v Karlových Varech zadržela člověka podezřelého z financování teroristů
U nás chladno a pod mrakem, dopoledne drobně pršelo

Úterý 20. srpna

Rusové postupují v Pokrovska a Torecka
Ukrajina zakázala působení ruské pravoslavné církve
Izraelští vojáci našli v Gaze těla šesti zavražděných rukojmích
V Chicagu se konala protizraelská demonstrace
Senát chce prověřit pravoslavné církve v Česku
Prezident Pavel navrhuje změnu trestní politiky
Státní zástupce zamítl stížnost aktivistů stíhaných za namalování ukrajinské vlajky
Zahraniční experti podpořili koncept protidrogového koordinátora Vobořila
U nás krásný slunný den bez horka

Středa 21. srpna

Slovensko kritizuje EU za to, že kritizuje Slovensko
Obama opět podpořil Harrisovou
Školník v Bosně zastřelil tři kolegy
Rusko hlásí, že odrazilo dronový nálet na Moskvu
Senát schválil korespondenční volbu pro Čechy v cizině
Šikela je oficiálně nominován na eurokomisaře
Vláda se shodla na změnách zkušební doby a výpovědi
Senát se usnesl, že digitalizace stavebka nefunguje
U nás slunečný den bez horka

Čtvrtek 22. srpna

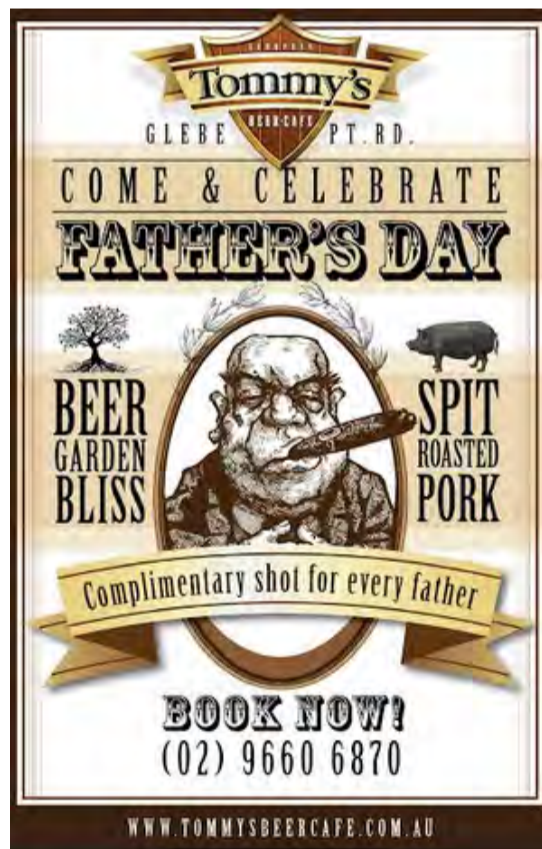
Walz oficiálně přijal nominaci na prezidentské volby v USA
Pentagon si myslí, že válka na Ukrajině směřuje k patu
Herec Depardieu čelí obvinění ze znásilnění
V Zibabwe zatkl Čecha, který si natáčel video a namlouval do něj pravdy A Advokáti dostanou přidáno
Od roku 2026 by měly fungovat elektronické žádanky u doktora A V Záluží pyrotechnici bádají nad anglickou časovanou pumou z války
Senát vyhlásil Den samizdatu na 27. duben
U nás další letní den bez horka, ale se sluníčkem

Pátek 23. srpna

Robert F. Kennedy podpořil Trumpa
Indický premiér Módi vyzval Zelenského k dialogu s Ruskem
Texas žaluje Bidena kvůli imigračnímu programu
V Káhiře běží nové kolo jednání o Gaze
Obviněný primátor Chomutova Hrabáč byl odvolán
450 vojáků dostalo vyznamenání za službu na misi NATO na Slovensku a Zemřel režisér Jiří Hanibal
Pyrotechnici budou v Mostě odpalovat pumu z války
U nás krásný letní den

Víkend 24. srpna – 25. srpna

Hizballáh masivně zaútočil na Izrael
Němci dopadli muže podezřelého z vraždění v Solingenu
Afgánský Talibán zakázal ženám mluvit na veřejnosti
Francouzi zatkl šéfa platformy Telegram Pavla Durova
Fiala řekl, že vláda nemá peníze na růst platů
SPD je trestně stíhané kvůli plakátu s romskými mládenci
Podle Medianu je pořadí preferenci ANO, pak dlouho nic a ODS a STAN A Herec Karel Heřmánek se zastřelil.
U nás v sobotu hezky, v neděli spíš pod mrakem a chvilkami dešť

Přijdou oslavit den otců do Glebe = do Tommy's**s. Generál Pavel je náš první porevoluční prezident, který uvítal okupaci Československa**

Marek Stoniš TO 21.8.24

Současný český prezident Petr Pavel napsal v roce 1987 coby 26letý uchazeč o členství v KSČ, voják z povolání a budoucí frekventant kurzu vojenského výzvědného zpravodajství rukou psaný dopis, kterým popsal svůj vztah

a jejich Neviditelným psem

k okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy.

„Velký vliv na mé pozdější názory mělo léto roku 1968. Tehdy byli u nás na návštěvě přátelé ze Sovětského svazu, právě na kontrastu mezi nimi na jedné straně a protisovětskými náladami na druhé mi otec srozumitelně k věku vysvětlil podstatu situace. Bylo to účinnější než cokoliv jiného a také trvalejší. Posměch ve škole ze strany spolužáků pro mou obhajobu našich přátel mě v názoru pouze utvrdil,“ napsal Petr Pavel.

Nemá valného smyslu dnes psychologizovat a rozkrývat skutečné motivy Pavlova schvalování okupace Československa, skutek se stal a je odpracován, respektive promlčen. Naše země se stala kvůli bolševikovi v Sovětském svazu i u nás nesvéprávnou kolonií bez samostatné zahraniční politiky, bez svobody slova, bez svobody vlastnit soukromý majetek... Horší než fakt, že Petr Pavel byl tehdy jedním z milionů kolaborantských pilířů husákovské normalizace, je to, že dnes coby hlava našeho státu se rovněž za naši suverenitu nějak zvláště nestaví – mimo jiné se chce vzdát práva našeho národního veta ve prospěch nedemokratických rozhodovacích mechanismů Evropské unie, a dokonce podporuje zrušení naší národní měny, čímž by proti vůli většiny občanů odevzdal na oltář Bruselu naši samostatnou měnovou politiku.

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že nás ve věku 94 let navždy opustila sestra

Dana Seidlová – Pirátka.

Pirátka byla významnou osobností československého exilového skautingu, neteř zakladatelky českého dívčího skautingu Vlasty Koseové a nositelka nejvyššího skautského vyznamenání - Řádu Stříbrného trojlístku. Odhodlanost a láska ke skautingu ji vedly k založení skautského oddílu a časopisu ve Švýcarsku, kam v roce 1969 emigrovala. Skautské tábory zde pořádala až do roku 1999, čímž významně přispěla k zachování českého jazyka a kultury u dětí exulantů. Pirátka byla statečnou ženou, která se nebála postavit za své přesvědčení. Aktivně podporovala Chartu 77 a pomáhala rodinám politických vězňů v Československu. Její život byl plný zvrátů, ale vždy zůstala věrná skautským ideálům. Děkujeme Ti, sestro Pirátko, za Tvou celoživotní službu skautingu a světu kolem Tebe. Nezapomeneme!

Zakladatel společnosti Rumble, platformy pro sdílení videí, Chris Pavlovski kritizoval za zatčení Pavla Durova, CEO Telegramu, a slíbil, že Rumble využije všechny právní prostředky k boji za svobodu projevu. Pavel Šik pak ve svém komentáři na Facebooku zdůraznil, že zatčení Durova symbolizuje znepokojivý vývoj směrem k větší kontrole nad internetem na Západě, podobně jako v autoritářských režimech. Rovněž kritizoval dvojí metr západních vlád, které podle něj zasahují proti těm, kteří nechtějí spolupracovat, jako je právě Durov či Elon Musk, zatímco ti, kteří vládám vyhovují, jsou chráněni.

Varšavské povstanie

- o demokratickom odboji, ktorí chceli zničiť zhodne Hitler aj Stalin

Sona Gyarfašová

Poznáte príbeh Varšavského povstania? O pár dní to bude 80 rokov, keď 1. augusta 1944 poľskí povstanci vystúpili proti nacistickej okupácii, aby spod nej oslobodili po piatich rokoch svoje hlavné mesto Varšavu.

Tento čin podzemnej Krajinskej armády rozzúril aj samotného nacistického vodcu Adolfa Hitlera, ktorý sa obával, že si z nich budú brať príklad aj iní.

Prikázal svojim jednotkám Varšavu vyhladiť a zrovnať so zemou.

A Hitlerov príkaz plnili naozaj doslova. Vraždili v uliciach mesta všetkých. Prevažne civilov, ktorí im padli do rúk. Ženy, deti, starcov.

Len do 7. augusta zavraždili 40-tisíc ľudí.

Napriek tomu, že v tom čase stála pred bránami Varšavy Červená armáda, nezasiahla a poľskému povstaniu nepomohla.

Bolo to na priamy príkaz Stalina.

No a Poľsku úder od oboch totalitných mocí pripomínal aj skúsenosť zo začiatku vojny, keď sa podľa paktu Ribentrop-Molotov stalo korisťou oboch totalitných režimov - nacistického aj sovietskeho.

S Nemcami, ktorí vraždili vo veľkom aj obyčajných ľudí, civilistov, civilistov, zvädzali povstanci ťažké boje v uliciach Varšavy, ktorá sa stala vojenskou arénou.

Dnes je menej známou skutočnosťou, že na strane Poliakov tu bojovala aj samostatná slovenská četa 535 na čele s veliteľom Miroslavom Ihringom. Ako jediná zahraničná jednotka bola označená aj svojou národnou trikolórou.

No a prepojenie by sme našli aj medzi Varšavským a Slovenským národným povstaním, ktoré vypuklo zasa na konci augusta 1944, nielen preto, že obe tieto odbojové akcie sa odohrávali istý čas súbežne.

Nemecké trestné jednotky, ktoré pomáhali krvavo potlačiť Varšavské povstanie, sa presunuli neskôr na Slovensko, kde zakročili proti Slovenskému národnému povstaniu.

Po 63 dňoch ťažkých bojov a krviprelievania v uliciach bolo Varšavské povstanie potlačené.

Mesto skončilo v troskách a veľká časť Varšavy takmer zmizla. Tých, ktorých nacisti nestihli zavraždiť, deportovali z mesta...

Prečo sa Nemci tak kruto účtovali s odbojnou Varšavou? Prečo nechala Červená armáda, ktorá bola pred bránami, povstaleckú Varšavu napospas svojmu osudu?

A čo nám príbeh Varšavského povstania môže povedať aj dnes, po 80 rokoch?

O tom všetkom budeme hovoriť v našej relácii s poľským historikom Pawlom Ukielským z Múzea Varšavského povstania, rodenou Varšavčankou Izabelou Danie, ktorej rodiny sa rovnako dotkli tieto udalosti si prejdeme miesta vo Varšave, ktoré sa s povstaním spájajú.

Stretneme sa s historikom Jurajom Kasardom aj vnúcatami veliteľa slovenskej čaty Miroslava Ihringa, ktorého meno dnes nesie jedno z varšavských námestí.

A zaznie tak aj príbeh slovenských bojovníkov, ktorí pomáhali Poliakom v boji za slobodu.

Viac už na Rádiu Slovensko v Bielych miestach 20. storočia

V nedeľu 28. júla o 21.05

My už len dodáme, že relácia, ktorú sme nahrávali priamo vo Varšave, vznikla s podporou poľského veľvyslanectva.

Ďakujeme poľskému veľvyslancovi Maciej Ruczaj aj Pavlovi Trojanovi, riaditeľovi Polish Tourism Organisation za to, že sme sa krátko pred 80. výročím mohli vybrať priamo do Varšavy. Na miesta, ktoré sú s touto históriou spojené.

Podakovanie a prosba

From szcpv@szcpv.org

Vážený pán šéfredaktor Bratislav, srdečne pozdravujeme z Popradu spod Vysokých Tatier a ďakujeme za uverejnenie našej žiadosti o pomoc pri záchrane pamätníka obetiam okupácie 21. 8. 1968 jediného s počtom obetí. Chcel by som Vás poprosiť o zaslanie odkazu na článok v Novinách alebo o jeho zaslanie vo formáte PDF. Pošleme to potom **ministerstvu vnútra SR, ktoré žiaľ podporuje len prokomunistický a promoskovský Slovenský zväz protifašistických bojovníkov zatiaľ čo naše združenie by najradšej zakázalo.**

Ak by bol medzi krajanmi v Austrálii záujem, vydali sme niekoľko kníh z obdobia staliznizmu a komunizmu. Ak by bol záujem dajú sa objednať. Info na našom webe.

<http://www.szcpv.org/obj/objednavka.html>

Pomohli by ste nám ak by sa informácia o zbierke na opravu pamätníka obetiam okupácie 21. augusta 1968 dostala medzi krajanov v Austrálii

Pomôžu nám aj malé dary.

Žiaľ kryptokomunisti z ponovembrových vlád by nás najradšej zrušili, tak sa nás snažia aspoň finančne zlikvidovať mizernou dotáciou vo výške 4000 eur.

Komunistickému zväzu protifašistických bojovníkov dávajú pol milióna eur.

Podali sme na Ministerstvo vnútra antidiskriminačnú žalobu. viac na <http://www.szcpv.org/21/zaloba.html>

Našou členkou je pani Jana Catalano, ktorá žila v Austrálii a spolupracovala s pánom Václavom Emengerom, bývalým politickým väzňom, ktorá žil v Austrálii. Žiaľ už zomrel. Pripájam odkaz na články Václava Emingera Krvavé poučení ze socializmu <http://www.szcpv.org/04/odboj.html> a Tichá hrozba pro Austrálii.

V 90 rokoch som komunikoval s nebohým Z. Brzezinským, ktorému som navrhol vytvorenie Výboru na stíhanie zločinov komunizmu podľa vzoru Simona Wiesenthala.

<http://www.szcpv.org/sno06/csis.html>

Tiež ma pozýval na návštevu do Ohia Radek Mašín. <http://www.szcpv.org/24/protest.html> Milan Paumer člen skupiny Mašinovcov bol u mňa v Poprade a zúčastnil sa na pietnej spomienke pri pamätníku obetiam okupácie v Poprade.

<http://www.szcpv.org/08/odboj.html>

S úctou František Bednár

Kultúrna obec pochodovala Bratislavou.

Nesúhlas s praktikami ministerstva kultúry prišli vyjadriť tisícky ľudí

Adel Ghannam, Karol Chren, TASR

Účastníci sa o 17.00 stretli pred Slovenským národným divadlom, potom nábrežím Dunaja prešli k národnej galérii a pochod ukončili pod oknami ministerstva kultúry.

V Bratislave proti krokom Ministerstva kultúry (MK) SR protestovali v pondelok večer tisíce ľudí. Protest organizovala občianska platforma Otvorená kultúra s ďalšími kultúrnymi organizáciami.

Dav sa presunul od novej budovy Slovenského národného divadla (SND) pred sídlo MK na Námestí SNP. Organizátori odhadli počet účastníkov na približne 9000.

Protest organizátori zvolali po odvolaní riaditeľa SND Mateja Drličku a riaditeľky Slovenskej národnej galérie (SNG) Alexandry Kusej.

Medzi požiadavky organizátorov patrí odstúpenie alebo odvolanie ministerky kultúry Martiny Šimkovičovej (nominantka SNS) a generálneho tajomníka služobného úradu ministerstva Lukáša Machalu a napravenie chýb, ktoré podľa organizátorov na MK urobili. Podujatie sa začalo pred SND a skončilo sa demonstráciou pred sídlom rezortu kultúry.

„Chcela by som vás veľmi uistiť, že my s Matejom tu nie sme preto, že lipneme na našich funkciách, vôbec nie. Prišli sme, pretože chceme, aby tieto funkcie zastávali ľudia, ktorí sú kompetentní, a aby funkcie, ktoré zastávajú nekompetentní ľudia, ich nezastávali. Myslíme si, že toto je absolútne kultúrne minimum, ktoré zdieľame my, ale aj všetci daňoví poplatníci. Pretože my to platíme,“ povedala na pódiu Kusá.

Viacerí zástupcovia kultúrnej obce v pondelok v priestoroch novej budovy SND diskutovali o krokoch MK aj o stave kultúry na Slovensku. V debate vystúpila bývalá riaditeľka SNG Kusá, riaditeľ Fondu na podporu umenia Róbert Špoták či ekonomický riaditeľ SND Matej Bošňák. Niektorí účastníci v hľadisku vyzvali na štrajk v SND.

Okrem toho sa v pondelok k situácii v SND konalo aj stretnutie na rezorte kultúry. Spolu s Bošňákom naň prišli aj šéfka činohry SND Míriam Kičiňová a šéf opery SND Martin Leginus. Bošňák stretnutie označil za slušné, no v debate sa podľa neho neposunuli.

Šimkovičová odvolala Drličku a Kusú z ich postov minulý týždeň. Obom vyčíta viaceré manažérske zlyhania. Odvolaní riaditelia obvinenia z profesionálneho pochybenia odmietajú.

Dav krátko pred 18. hodinou dorazil pred ministerstvo kultúry. V tej chvíli už ich tam stálo podľa odhadov takmer desaťtisíc. Ide tak o najväčšie protestné zhromaždenie ľudí z kultúry za mnohé roky.

Na utorok 13. augusta ohlásila protest aj najsilnejšia opozičná politická strana Progresívne Slovensko. Uskutoční sa od 18.00 na Námestí SNP, teda priamo pred budovou ministerstva.

Štátny tajomník Kuffa prerušil divadelné predstavenie, vyviedol ho starosta

Topky cz - MALÁ FRANKOVÁ – Predstavenie Národného divadla Košice v obci Malá Franková prerušil štátny tajomník ministerstva životného prostredia Štefan Kuffa. Ten uprostred výstupu herečky začal určovať, pre koho je predstavenie vhodné a kto by tam mal nemal ostať sedieť. Incident sa odohral v obci Malá Franková, pričom Kuffu nakoniec nechal vyvieť starosta.

Na sociálnej sieti o tom informoval šéfredaktor Zamagurských novín Lukáš Marhefka, ktorý bol na mieste ako divák. „Zažil som niečo tak nehorázne, že sa z toho doteraz chvejem,“ uviedol Marhefka. V čase, keď mala počas hry Moje baby výstup herečka Dana Košická, do predstavenia Národného divadla Košice podľa jeho slov svojvoľne vstúpil tajomník ministerstva životného prostredia Štefan Kuffa, ktorý začal určovať, pre koho je predstavenie vhodné, pre koho vhodné nie je, kto by tam mal ostať sedieť a kto by tam sedieť nemal.

„Svojvoľne prerušil výstup herečky a keď sme začali kričať a odmietať jeho správanie, označil ma za sľniečkára a nechcel opustiť tento priestor, až kým neprišiel starosta a neodviedol ho odtiaľ,“ opísal incident Marhefka.

„Mali sme krásny večer, bolo tam kultúrne podujatie, svätá omša. Na záver večer pustili perverzný film, kde v javisku boli deti,“ uvádza štátny tajomník.

Pravda je taká, že včera pred deťmi v obci Malá Franková púšťali progresívni herci perverzné predstavenie plné LFBTI... Posted by Tomáš Taraba • SNS - ŽIVOT NS

Chléb, hry ... a bezpečí

Ladislav Jakl 9. srpna 2024

V Paříži vrcholí Olympijské hry. Mnoho lidí je nesleduje, protože jim je sportování ukradené. Jiní tyto hry nesledují, protože jsou uraženi tím, jak byla probíhající olympiáda zneužita coby nástroj šíření progresivistické ideologické masáže.

Ale stamiliony a miliardy zápolení sportovců sledují. Je to pro ně zábava. Pohled z gauče na to, jak zápolí druzí, nabízí jistý typ estetična i dramatična. Člověka nemůže v téhle souvislosti nenapadnout starořímské heslo „*chléb a hry*“. Poddaný lid dá pokoj, když bude mít co jíst a když se mu poskytne nějaké povyražení. Je tomu ale opravdu tak? Opravdu stačí chléb a hry? Nechybí mezi těmito potřebami ještě něco? Chybí. *Bezpečí*.

Británie hoří. Obrazně, ale místy a občas i obrazně. Naprosto nezvládnutá imigrační vlna narazila na jednu z mezí společenské a občanské tolerance. Londýn, ale i stovky dalších britských měst se za poslední dekádu zcela proměnily. A ne k lepšímu. Masová a organizovaně podněcovaná imigrace nevedla k žádnému tavicímu kotlíku etnik, náboženství a kultur. Vedla naopak ke vzniku nekompatibilních, paralelně žijících, navzájem nekomunikujících a navzájem se nerespektujících subkulturních enkláv.

Strašný zločin v podobě podříznutí tří malých děvčat vedl k výbuchu hněvu, jaký Británie dosud nezažila. Do ulic šli i lidé, kteří by to sami o sobě ještě nedávno vůbec neřekli. Informace o zločinu byla jen jiskrou v prachárně. V reálně existující prachárně. A co jsme slyšeni v prvních dnech od politiků a od médií? Mluví se jen o té jiskře. A že lid je zmanipulován lží o tom, že pachatel byl muslim a imigrant. A on to byl přece welšský křesťan. Opravdu? Černošský syn imigrantů ze Rwandy?

Jak se dnes kulantně říká, „imigrační pozadí“ i popředí tu figuruje evidentně. Ale ve skutečnosti je to úplně jedno. Protože nejde o onu jiskru. Přišla by jiná. A nejspíše i přijde. Mnohem zásadnější je ona prachárna. A ta existuje nesporně. Prachárna v podobě rozbité společnosti, kterou nespojuje žádná lojalita, žádná společenská či státní idea. Sociální minové pole.

Ano, stalo se. Mléko už je rozlito. Z omelety už vajíčka nikdo neudělá. A z rybí polévky akvárium s živými rybičkami také ne. Ale Evropa migrací poraněná se musí vzpamatovat a konat alespoň teď. Co? V první řadě skoncovat s politikou, která k současnému stavu vedla, a přestat problém prohlubovat. V první řadě drasticky reformovat sociální systém.

Miliony imigrantů z Arábie a Afriky přišly za vidinou sociální dávek, na které získají automaticky nárok, až se do cílových zemí dostanou. Tak jim to slibují podněcovatelé imigračních vln. Kdyby je tu nečekal bezpracný příjem, nikam by se byli nehrnuli. Proč bivakovaly desetitisíce imigrantů ve francouzském Calais ve snaze nějak dosáhnout anglických břehů. Utíkaly před válkou? Z Francie? Ne. Chtěly přes Kanál, protože britský sociální systém je ještě štedřejší než ten francouzský.

Co ale vidíme? Změnu? Vůbec ne. Přesný opak. Na dávky se nesáhá. Naopak jsou snahy vnútit jednotnou sociální dávku i zemím, kam se imigranti dosud nehrnou. Tedy i nám. A kam asi půjde imigrant, když v zemi A i zemi B dostane stejně, přičemž v zemi B je mnohem levněji?

Zadruhé je nutno začít pojmenovávat sociální a bezpečnostní problém pravými jmény. Přestat šikanovat ty, co na problém upozorňují. A to by byl první krok k zásadním preventivním bezpečnostním opatřením v nejvíce ohrožených místech.

Zatřetí: vnější hranice Schengenského prostoru. O tom se už popsaly tuny papíru, aniž by se cokoli

změnilo. Pak si ovšem členské země Schengenu musejí poradit samy. Samy až na hranici suspenzaci nebo přímo vypovězení Schengenských dohod a převzetí kontroly svých hranic do vlastních rukou.

Deportace? Na tu nevěřme. Je to neuvěřitelně komplikovaný a drahý proces. Týká se jednotlivců, ne statisíců. V tomto smyslu platí příměr k omeletě a rybí polévce.

A nakonec: nás že se to netýká? To je zajímavé. Že by zrovna tady princip udržitelnosti a předběžné opatrnosti neplatit? Ostatně, leckde už týká.

Ale ještě zpět k oné olympiádě. Soutěží tam tím *uprchlíků*. Ten má „dezinformaci“ už ve svém názvu. Uprchlíci prchají na první bezpečné místo. Tihle jsou vesměs emigranti, co šli za lepším životem. Nic proti tomu. Ale uprchlíci to nejsou.

DISKRIMINACE: Quo vadis, Evropo?

Lubomír Stejskal 9. srpna 2024

Znáte ten bonmot: Otevřel si restauraci – a chodili mu tam lidi. Něco podobného můžeme aplikovat v mnohem vážnějším případě. Natahali si tam muslimy – a my se nestačíme divit.

Tentokrát je řeč o Belgii. V této zemi, konkrétně v Gentu, v těchto dnech koná European Youth Ultimate Championships, mistrovství Evropy ve frisbee (hra s létajícím diskem) reprezentantů do 17 let. Tato akce by za zvláštní pozornost nestála, nebýt ovšem hysterie, kterou kolem ní rozpoutali propalestinští aktivisté, jmenovitě ze skupin Palestina Solidariteit a Intal Globalize Solidarity België. Tedy přesněji: hysterie proti přítomnosti mladých izraelských hráčů frisbee.

Atiizraelský fanatismus spojený s vandalismem a hrozbami násilím dosahuje v některých západních zemích, a platí to v první řadě o Belgii, takového rozsahu, že místní orgány, samospráva a policie, se raději uchýlí k diskriminaci Izraele (zakážou jeho reprezentantům účast) místo toho, aby účinně zakročily proti narušitelům veřejného pořádku a těm, kdo porušují zákon. Evropský turnaj ve frisbee je toho jasným důkazem.

JAK TO ZAČALO

Izrael vyslal na turnaj dvě družstva - pro kategorie Open a Mix. Zápas měly původně začít v úterý 6. srpna v Gentu a zúčastnit se mělo jedenáct týmů. Kromě izraelských hráčů také mladí reprezentanti domácí Belgie, dále Itálie, Polsko, Rumunsko, Rakousko, Francie, Německo, Velká Británie, Švédsko a Švýcarsko. Okamžitě se začaly aktivovat propalestinské skupiny, kterým vadí jakékoli pozitivní kontakty Belgie s Izraelem, byť i ty nejněnormálnější v rámci pořádání mezinárodních turnajů, načež vedení města Gentu usoudilo, že izraelská reoprezentace nebude hrát přímo v Gentu, ale v sousedním menším městě De Pinte, ležícím asi deset kilometrů jihozápadně. Důvod: bezpečí účastníků a diváků, ochrana veřejného pořádku, nebezpečí teroristických útoků.

Sotva se to propalestinští aktivisté dozvěděli, přes noc budovu v komplexu, kde měli mít Izraelci základnu, vandalizovali – vnější zeď postříkali červenou barvu a přidali nápis BOYCOTT ISRAHELL NOW! (volně: Bojkotujte izraelské peklo hned).

JAK SE TO „VYŘEŠILO“

Vedení města De Pinte sice tento vandalský čin „důrazně odsoudilo“ a přislíbilo, že „udělá vše, co je v jeho silách, aby bylo nápomocno při identifikaci pachatelů“, současně ale sdělilo, že podle názoru místní policie nelze vzhledem k okolnostem garantovat bezpečí přítomných během konání turnaje. Řečeno srozumitelně: pokud bude přítomná izraelská výprava.

Abychom dlouho nechodili kolem horké kaše. Město De Pinte odmítlo akceptovat přítomnost izraelské výpravy na svém území a totéž de facto udělal předtím udělal, byť zprvu nejspíš v dobré víře, že se přesunem Izraelců k sousedům věc vyřeší. Jak se ale říká, „úmysl dobrý, ale dopadlo to jako vždycky“ – tedy špatně. Špatně pro Izraelce, špatně pro sport, špatně pro principy fair play. Dobře pro stoupence teroru.

Turnaj byl o den odložen, přičemž v úterý večer (6. 8.) vydaly belgické úřady (město Gent) dekret, v němž se praví, že je zakázána izraelské výpravě (aktivní) účast i pouhá přítomnost (!) na turnaji, dále je zakázáno používat cokoli, co odkazuje na izraelské-palestinský konflikt (vlajky, oblečení, symboly, nápisy, propagační materiály aj.), přičemž pořadatel turnaje, tedy European Ultimate Federation, je povinen důsledně výše uvedená ustanovení respektovat; souběžně bude jejich dodržování kontrolovat policie. A na konec - porušení tohoto rozhodnutí může být sankcionováno v souladu policejním řádem o veřejném pořádku a bezpečnosti.

Šampionát byl tedy zahájen o den později, ve středu 7. srpna a bez izraelské účasti. Izraelská asociace frisbee ve své reakci neskrývala maximální rozhořčení. Vyloučení izraelské reprezentace vnímá jako politické rozhodnutí, nikoli jako rozhodnutí související s bezpečností. Hovoří o diskriminaci, protože v účasti bylo zabráněno Izraelcům proto, že jsou Izraelci. Navíc argumentují (volně): „Jsme smutní, protože dnešní ráno (7. 8. 2024) jsme museli strávit vysvětlováním našim náctiletým chlapcům a dívkám, proč sport, který tak milují a který je sportem, v němž jsou přijímáni všichni bez ohledu na rasu či původ, zakazuje účast jednomu konkrétnímu národu, přičemž turnaj dále pokračuje.“ Mimoto Izraelci uvádějí zásadní postřeh. Podle nich je absurdní, že gentská policie nehodlá dělat nic, aby zajistila bezpečnost účastníků turnaje, ale bude tam, aby zajistila, že se žádní Izraelci, ani mladí reprezentanti, na akci nedostanou. (Ne, to není přehnaný závěr – úřady přece v rozhodnutí uvedly, že se Izraelci nesmějí akce zúčastnit, tedy hrát, a ani být na turnaji přítomni, myšleno pasivně – LS.)

KAM JDEŠ, EVROPO?

K té poslední poznámce můžeme dodat, že jsme zde svědky sebevražedné kapitulace před silami podporujícími teror, které násilím a terorem vyhrožují. Začíná to rádooby humanistickým gestem – otevřenou náručí vůči muslimským migrantům, kteří ale záhy začnou nekompromisně prosazovat svá pravidla hry. A pokračuje to bojkotem a vylučováním izraelských sportovců z mezinárodních turnajů, v lepším případě přesunem místa konání do zemí, kde je svět z tohoto hlediska ještě normální. Konkrétně: 6. září 2024 začíná fotbalová Liga národů UEFA. Ve skupině A2 je na programu utkání Belgie – Izrael. Podíváme-li se na tento duel podrobněji, zjistíme, že se nebude hrát na některém stadionu v Belgii jako ostatní zápasy belgické reprezentace, nýbrž v Debrecínu na východě Maďarska. Důvod je zřejmý. V Belgii je kvůli přítomnosti muslimských migrantů protiizraelská hysterie natolik vyhrocená, že žádné tamní město, včetně metropole Bruselu, nebylo ochotné být z bezpečnostních důvodů hostitelem utkání Rudí ďáblové vs Izraelci.

Belgie se tak stala rukojmím vlastní krátkozraké politiky. Nelze se nezeptat: Quo vadis, Evropa? Teď jsou nežádoucí Židé, potažmo Izraelci. Něco podobného v Evropě naši rodiče a prarodiče už jednou zažili. S obavami musíme myslet na to, kdo bude další.

Jaroslav Jeroným. Neduha

Pavel Šerý

Sedmdesáté deváté narozeniny slaví zpěvák, kytarista, spisovatel a malíř Jaroslav Jeroným Neduha, zakladatel legendární kapely Extempore, který je jednou z ikon nezávislé československé hudby let sedmdesátých, se narodil 7. srpna 1945 v České Lípě a dětství prožil s prarodiči v pražském Motole.

V roce 1967 získal svobodné povolání jako herec malých rolí a hudebník. V letech 1968 a 1969 procestoval stopem Anglii, Dánsko a Benelux, ale vždy se vrátil. Pokud se netoulal někde po světě, vystupoval na Karlově mostě s Markétou Procházkovou a později taky s kytaristou Iljou Bartošem jako Dapster a Hipster.

Svou první zahraniční cestu však podnikl do Anglie. Z banky si vyzvedl povolených sedm liber, pár marek schoval do boty a vyrazil stopem, jen s kytarou a malkastnou:

„Dojel jsem do Londýna, koupil jsem si jedno pivo, jeden banán a pak jsem tři dny nejed. No ale pak přišel takovej kudrnatý kluk a říká, hele, ty jsi hrál tam u těch Taliánů na tom mejdanu na kytaru, ty budeš hrát, já mám prima místo a budu vybírat do klobouku. No to by bylo fantastický, už jsem tři dny nejed. Já čtyři dny! Přišli jsme na Saint Martin Place a hrál jsem a uměl jsem v té době prd, ale to byl rok 68 a turisti házeli do klobouku a my jsme to spočetli a za dvě hodiny jsme měli pět liber a šli jsme do Soha do indický restaurace... no a tam jsem se seznámil s Ole Thomsenem, kterej byl z Dánska.“

Během své první cesty do Anglie však Jaroslav Neduha z Dánska viděl jen věznic. Už na trajektu byl pro podezřelou vizáž zatčen a obviněn z možného držení drog, neboť Praha byla vyhlášená zastávka na významné překupnické cestě z Balkánu. Cestu trajektem pak musel absolvovat znovu, aniž by se mu od dánské policie dostalo finanční náhrady či alespoň omluvy. V Londýně si však v tandemu s Tomášem Floriánem během pouličního hraní a malování na skromné živobytí vydělal. Mohl se díky tomu vzdělávat v National Gallery, Tate Gallery a Britském muzeu, chodit do kin, vidět premiéru Kubrickovy Vesmírné odyssey 2001, procházet obchody s hudbou a nakupovat desky. Dokonce uvažoval o emigraci a studiu grafické školy. Přijímačky na základě Villonových básní a návrhu filmového plakátu složil. Nultý ročník měl začít 5. října. Ale, jak píše ve své autobiografii, dějiny rozhodly jinak:

„Jeli jsme dopoledne 21. srpna tube – rourou od známých do City. Naproti nám seděl gentleman, noviny rozevřené. A já koukám a povídám kamarádům: ‚Vidíte taky to, co já? Russian troops occupied Czechoslovakia??‘ Tanky... Letadla... Zbledli jsme. Pán složil noviny a zadíval se na nás. Pak nám ty noviny podal, s omluvným úsměvem. Nadzvedl klobouk a vystoupil. Jeli jsme k ambasádě a všechno bylo jinak. Škola začala beze mě. Jakákoli grafická, už navždycky. Já jsem se v té době vracel vlakem do Prahy, z Victoria Station, Dover, Calais, Aachen. Vlekl jsem asi čtyři kufry plné elpiček, dějiny umění od Elia Feureho v češtině, skvosty hudební a literární, které jsem potom v dobách zlých rozprodával...“

Ve své vzpomínkové knize Životaběh vypráví, jak tehdy nebyl přijat do undergroundu. Kdosi kolem Magora Jirouse prý při jejich prvním setkání pronesl památnou větu: "Hele, ten Neduha je hovno underground!"

V roce 1970 založil s Jitkou Čádovou své první Extempore a premiéra byla někdy v roce 1971 v Malostranské besedě: "Uměli jsme jenom jednu skladbu, Give Me Some Love!, ale ta stála za to... Trvala 40 minut, a navíc byla v angličtině, což bylo v té době nemyslitelné!" První rockové Extempore vznikalo v letech 1972 a 1973 a zkušelo rockovou operetu Pohřeb funebra, která byla uvedena na Invalidovně v klubu Labyrint 26. února 1975 a později na Rokosce: "Poblíž pánského záchodku v Repre, v rohu na zemi na dlaždičkách, sedím na prdeli a zpívám píseň. Příběh mého života..."

Aby mohla kapela legálně vystupovat musela absolvovat profesionální přehrávky u Pražského kulturního střediska (PKS), kde v komisi, která o osudu kapel rozhodovala, seděl miláček současného mainstreamu Petr Janda. Další rockovou operetu Milá čtyř viselců se podařilo zahrát v roce 1977 v rámci festivalu Pražské jazzové dny v Lucerně. Po devíti letech vedení kapely předal Mikoláši Chadimovi. V roce 1980 s Karlem Navrátilem založil folkovou skupinu Mezzanin.

Několikrát se před komunisty uklidil do Bohnic: "Z blázince v Bohnicích v kazajce svěrací, utek jsem z půlnoci po hlavní silnici. Policie pátrá, po bytě marně šmátrá! Neduha U Krále má už namále..."

V roce 1983 byl StB, která ho vydírala a zadržovala, v rámci akce Asanace donucen k vystěhování do Rakouska. Krátce po převratu v roce 1989 se do Československa vrátil a vydal několik knih.

"Komunisti byli vrahouni, lháři, podvodníci! Byli jsme vlastně 40 let v nevolnictví. Nemohli jsme cestovat, našim rodičům sebrali všechno!"

<https://www.pametnaroda.cz/cs/neduha-jaroslav-jeronym-20170720-0>

iDnes - Nevidomou ženu v září srazilo auto při přechodu silnice ve slovenském Trenčíně. Podle seniorky nefungoval semafor, tak se jen ujistila, že neslyší přijíždět auto, a vstoupila na přechod, kde k nehodě došlo. O to větší překvapení ji čekalo, když si od policie vyslechla obvinění. Nehodu prý zavinila ona, protože se dostatečně nerozhlédla.

Sháním článek ve kterém se píše, že Jihočeský lid kmene Krtůnů se na cestě z Altajských stepí do Čech se smísil na krátkou dobu z Tasmánskými Aboridžinci kteří byli na cestě do Tasmánie, takže Češi mají v sobě aboridžinské předky !

Zajímavosti. Víte, že....

Původní Michelin Man z roku 1898. Michelin Man je bílý, protože gumové pneumatiky mají přirozeně šedobílou barvu. Teprve v roce 1912 byly do bílých pneumatik přimíchány chemické látky s obsahem uhlíku, které je změnilly na černé. Změna byla strukturální, nikoli estetická. Přidáním uhlíku se pneumatiky staly odolnějšími. Michelin také začal revidovat restaurace, aby se do nich více lidí vydávalo na delší vzdálenosti autem. To by zase vedlo k rychlejšímu opotřebení pneumatik a nutilo by je kupovat další.

Systém michelinských hvězdiček je až tříhvězdičkový a má následující kritéria:

1 hvězdička: „Velmi dobrá restaurace ve své kategorii“.

2 hvězdičky: „Nejlepší restaurace v dané kategorii“: „Vynikající kuchyně, která stojí za to, abyste si udělali zájezd“.

3 hvězdičky: 1: „Výjimečná kuchyně, která stojí za zvláštní cestu“.

Poštovní Australské pošty za posílání dopisů do zahraničí je 2,70 dolaru a 3 dolary pro blahopřání a pohlednice.

Po Austrálii je 150 dolaru

Kampaň proti „zírání“ v MHD

18.8.2024 - Vášnivá reakce vyvolává nově nasazená progresivistická kampaň s heslem "Zírání je obtěžování" nebo "Promluvit je největší pomoc" v pražských tramvajích. Marketéři z kanceláře Pražského dopravního podniku (DPP), Pražské integrované dopravy (PID) a neziskové organizace Konsent nasadili na zastávkách MHD plakáty, které ukazují na údajně nevhodné chování lidí v městské hromadné dopravě.

"Obtěžování v tuzemské veřejné dopravě zažila každá třetí žena a každý desátý muž," tvrdí kampaň s odkazem na "nepříjemné zírání, otravné komentáře či nevyžádané doteky", která se ale setkala s řadou kritických komentářů.

Například zakladatel TOP 09 Miroslav Kalousek se domnívá, že kampaň je motivována frustrací těch, které pohledy nepřitahují.

"Když nečumí na mě, nebudou čumět na nikoho!" uvedl na síti X.

Recept No. 655

jablečné koláčky

Ingredience:

2 vejce
100 g krystalového cukru
100 g másla
350 g hladké mouky
1 sáček (16 g) prášku do pečiva
2 jablka
Moučkový cukr na posypání
Skořicový prášek na posypání
Rozinky nebo kousky čokolády (volitelné)

Postup přípravy:

- 1) Příprava těsta: V míse vyšlehejte 2 vejce s 100 g krystalového cukru a špetkou soli do pěny. Přidejte 100 g měkkého másla a dobře promíchejte.
- 2) Přidání suchých surovin: Postupně přidávejte mouku, kterou jste předem proseli, a prášek do pečiva. Vymíchejte husté těsto. V případě potřeby přidejte rozinky nebo kousky čokolády.
- 3) Příprava jablek: Jablka oloupejte, nakrájejte na drobné kousky a vmíchejte do těsta.
- 4) Formování a pečení koláčků: Na plech vystlaný pečicím papírem lžící uložte kousky těsta. Koláčky pečte v předehřáté troubě na 180 °C asi 20 minut, nebo dokud nejsou zlatavé.
- 5) Finální úprava: Hotové koláčky lehce posypte moučkovým cukrem a skořicí pro extra chuť.

Je francouzská pravice nejloupější na světě?

Benjamin Kuras

Nejblbější pravice světa. Takto přesně a doslova ("la plus bête droite du monde") stav francouzských pravicových stran hodnotí francouzský konzervativní časopis Causeur. I po tom jejich spektakulárním vítězství v eurovolbách a v přípravách na Macronem narychlo vyhlášené volby domáci.

Ta blbost spočívá v tom, že „zatímco levice se sjednocuje i přes propastné neshody, pravice se štěpí i přes zjevné shody“. Výsledkem může ještě pořád být opětne „nevítězství“ pravice, jako už tolikrát předtím.

Připomeňme si, že na pravici francouzského politického spektra dlí vedle *Rassemblement National* Marine Le Penové a Jordana Bardelly ještě taky tradiční kdysi De Gaulleova a Chiracova středopravá ("liberálně-konzervativní") strana Republikánská. Ta sice dodnes ráda pod vlivem levicových médií přiděluje RN fašistoidní nálepky, ale ztratila tolik hlasů, že si sama proti levici neškrtně a ráda by si zase zavládla. Proto tentokát poprvé a zdráhavě souhlasí jít s RN do volební koalice. S podmínkou, že RN svůj „extremismus“ zmírní.

Jaká zmírnění bude ochotná provést, zatím můžeme jen hádat. Zda jí to bude něco platné, a zda to koalici s Republikány zpečetí, zdaleka ještě není jisté, zvláště když přitom Republikáni vyloučili svého předsedu Érica Ciottiho, zřejmě právě za vyjednávání s RN.

Navíc k absolutnímu vítězství by pravice možná ještě potřebovala třetí stranu *Reconquête* ("znovudobyti"), která je vnímána – alespoň v postoji k imigraci a islamizaci – jako ještě „extrémističtější“ než RN. Ta je ale nepřijatelná pro Republikány, takže vlastně potažmo i pro RN. A té *Reconquête* už tak vyčítá posun ke kompromisu středopravému.

V eurovolbách získala 5,5 procent s 1,3 miliony hlasů, což jí dalo 5 europoslanců. Stranu zakládal politicky nekorektní novinář Éric Zemmour a předsednictví předal někdejší poslankyni Marianne Maréchalové, neteři Le Penové. Ti dva se teď porafali a vygenerovali chaos, z něhož se dá vyrozumět přibližně to, že Maréchalová (a jí fandící část strany) souhlasí s velkou koalicí, zatímco Zemmour (a jemu fandící část strany) chce, aby *Reconquête* kandidovala nezávisle.

Proč, je možná těžko pochopitelné u člověka tak vytříbeného intelektu, jakým Zemmour proslul. Snad se to dá vysvětlit tím, že je přece jen lepší novinář, než politik, a věrnější principům, než kompromisům. Taky mu tým Maréchalové hned odpověděl, že nasazením nekoaličních nezávislých pravicových kandidátů „vytváří riziko, že tato nebyvalá šance porazit Macrona a levici se promarní“.

Z té mlhy chaotických a emočně vyhraněných informací se zdá možné prozatímne vyčíst přibližně takovouto zápletku:

Maréchalová s RN nejprve dohodla, že *Reconquête* bude kandidovat nezávisle v některých obvodech, kde měla šanci zvítězit, a pak vytvoří koalici s RN v novém parlamentě. Někdy o něco později jí předseda RN Bardella sdělil, že Zemmourovi nevěří a že RN bude mít lepší šance s Republikány, kteří ale odmítají *Reconquête*. Maréchalová poté souhlasila, že přivede *Reconquête* do koalice, zřejmě s nějakými ústupky.

To vše se dělo bez konzultace s členstvem či předsednictvem *Reconquête* (každopádně bez vědomí Zemmourova). Když to vyšlo najevo, Zemmour Maréchalovou počastoval epitetem

„zrádkyně, která odhodila naše zásady 48 hodin poté, co za nás byla s naším úsilím zvolena“. A ze strany ji vyloučil. S ní odešli další tři nově zvolení europoslanci. Do nové strany, kterou Maréchalová oznámila, že zakládá, Zemmourovi a *Reconquête* v EU zbude jeden poslanec.

Provázela to přestřelka nařčení a obviňování. Za rozkol prý může výlučně Zemmour a jeho milenka a volební manažerka Sarah Knafová. Během volební kampaně do europarlamentu prý o ní oba „šířili ponižování a urážky“ a jejímu týmu „odepřeli potřebné fondy a informační technologii“. Europoslanecké křeslo získala i přesto, a má prý podporu „většiny členů strany“. Zemmour i jeho milenka „si vykopali vlastní hrob.“

A tak strana *Reconquête* „implodovala“, píše francouzská média. Je-li to tak, dopadá jako už tolik zhroutených pokusů o principiální pravicové strany. Ty naše vlastní by mohly vyprávět. Máme jich plný křehov. Ona ta pravice francouzská není úplně ta nejloubější. ***Psnáno pro Deník.to***

Prd

Prd v nevhodný okamžik dokáže nemálo pokazit společenskou akci. Na druhou stranu si tím v minulosti někteří lidé udělali živnost a dokonce zbohatli. Dnes si povíme něco víc o životě slavného středověkého flatulisty!

Roland the Farter (známý též jako Rollandus le Pettus nebo Roland le Petour) žil v Anglii 12. století a výměnou za své služby (jako šašek) pro krále Jindřicha II. obdržel panství Hemingstone v Suffolku a 30 akrů (12 hektarů) půdy. Každý rok byl povinen předvést o Vánocích "Unum saltum et siffletum et unum bumbulum" (jeden skok a pišťalka a jeden prd) pro královský dvůr.

V podstatě taková symfonie tělesných zvuků v podání jedné osoby. Rolandovo vystoupení zřejmě sloužilo jako velké finále svátečních oslav. Krásně též ukazuje, jak moc se změnilo vánoční tradice britské královské rodiny. Někteří odborníci odhadují, že Roland získal za svou "větrnou" kariéru až 100 akrů půdy - což je velmi slušný majetek i dnes. Po Rolandově smrti přešlo panství na jeho syna Huberta de Afleton a dál se dědilo v rámci rodiny.

Nebyl to však jediný umělec, který dokázal svým střevním větrem produkovat různé rytmy a výšky. Ve 12. století si prdění před lidmi získalo slávu též dvanáct flatulistů z Irska - zde však byli nazýváni "braigetoír". Svatý Augustin v Božím městě (De Civitate Dei) (14.24) zmiňuje některé umělce, kteří "ovládli své útroby tak, že dokážou libovolně lámat vítr, aby vyvolali efekt zpěvu". Juan Luis Vives ve svém komentáři k Augustinově dílu z roku 1522 svědčí o tom, že byl svědkem takového představení. Zdá se, že postava Activa Vita v alegorické básni Piers Plowman ze 14. století radí prdění mezi schopnosti, které jsou žádoucí u dobrého baviče, říká: "Pokud jde o mě, neumím ani bubnovat, ani troubit, ani vyprávět vtipy, ani zábavně prdět, ani hrát na harfu."

V Japonsku, během Edo období, byl flatulista známý jako "heppiri otoko" (放屁男) a dokonce se konaly prdící soutěže (He-gassen (屁合戦)) - tedy minimálně to zobrazují tehdejší zábavné svitky.

V moderní době si velkou slávu vydobyl francouzský varietní umělec Le Pétomane (1857-1945) vlastním jménem Joseph Pujol. Ten již v dětství objevil při koupání svoji schopnost zadržet v konečníku velké množství vody nebo vzduchu a postupně je vypouštět. Vyučil se pekařem, ale poté, co měl na vojně se svojí flatulentní show velké úspěchy, rozhodl se ji předvádět profesionálně. V roce 1892 se stal atrakcí kabaretu Moulin Rouge, kde dostával za jedno vystoupení víc než Sarah Bernhardtová. Dokázal "vyprdět" populární píseň Au clair de la lune, napodobovat různé zvuky nebo zhasnout svíčku na několikametrovou vzdálenost. Založil si vlastní divadlo (Theatre Pompadour), s nímž objížděl celou Francii. Uměleckou činnost ukončil za první světové války a vydělané peníze investoval do

vlastního pekařství. Byly o něm natočeny dokonce dva životopisné filmy.

Na závěr si dáme i trochu těch odborných termínů. Vypouštění plynu bývá doprovázeno charakteristickým zvukem vyvolaným kmitáním tkání v okolí řitního otvoru. Kromě rektálního flatu je v medicíně popsán i vaginální flatus. Tak, a teď můžete jít trénovat.

<https://www.kabinetkuriozit.eu/>

Ruska po porodu zjistila, že je vdaná za neznámého Egyptana

Michael Mlynář

Čtyřadvacetiletá žena z Petrohradu nemohla uvěřit svým uším, když na matrice zjistila, že je vdaná za Egyptana. Ukázalo se, že příčinou byla nedbalost při ztrátě cestovního pasu před pár lety.

Mladá Ruska z Petrohradu, jejíž jméno úřady ani média neuvádějí, ztratila v roce 2021 cestovní pas. Nahlásila to sice úřadům, ale o nový doklad již nepožádala. Od té doby nikam do zahraničí necestovala a v nejbližší době to asi ani neplánovala.

Věci se však začaly komplikovat v okamžiku, kdy porodila a na matriku si přišla vyzvednout rodný list svého dítěte. Tam jí totiž řekli, že u toho musí být přítomen také manžel, konkrétně tedy Mustafa Mohamed Mustafa Ahmed, muž původem z Egypta, informoval server Northern African News.

Žena nikoho takového vůbec neznala, ale úřady jej již od ledna roku 2022 vedly jako jejího manžela. Není zřejmé, zda Mustafa pas našel, nebo se k němu nějakým způsobem dostal na černém trhu, ale s jeho pomocí se mu podařilo dosáhnout úředního zápisu sňatku s jeho bývalou držitelkou.

Na základě toho pak u ruského imigračního úřadu podal žádost o povolení k dočasnému pobytu v Rusku, přičemž ve zdůvodnění uvedl, že chce do země přijet za svou manželkou.

Podvedená žena podala stížnost k soudu, jenž jí vyhověl a sňatek zrušil. Případ však vyvolal řadu otázek ohledně bezpečnostních a ověřovacích mechanismů v rámci ruských úřadů. Northern African News k tomu dodávají, že Rusko již od loňska zavádí zjednodušený systém procedur potřebných pro vstup a pobyt v zemi, který by měl být plně implementován v průběhu roku 2025.

Sliboval ženám šťastnou rodinu, nakonec je obral o milióny

Právo, Jaroslav Doležal

Sňatek i potomky sliboval ženám 44letý Jaroslav Doležal z Prahy. S dětmi nezůstal jen u slibů, podle kriminalistů měl s různými ženami za poslední dobu šest dětí a další jsou na cestě. Od žen si ale hlavně pod různými záminkami půjčoval peníze, i když věděl, že je nebude moci vrátit. Od žen vylákal minimálně devět miliónů korun, po dalších obětech kriminalisté pátrají.

Většina jeho obětí je ale z Prahy a okolí. Sám Doležal totiž působil v Praze jako učitel. Se ženami se seznamoval až na jeden případ prostřednictvím internetových seznamek.

„Ženám slibuje manželství, slibuje děti a ty také dělá,“ řekl kriminalista Martin Czepan s tím, že v profilech seznamek se prezentoval jako abstinents, nekuřák a muž s vyřešenou minulostí. Ženám ovšem zamlčel, že je na něj vedena celá řada exekucí.

Některé ženy mu pod příslibem manželství půjčovaly s důvěrou. Ženy si kvůli němu půjčovaly i v bankách. Některé si nechaly podepsat například předání peněz, což on ochotně činil. Ani svou pravou identitu nijak neskrýval. Jedna z žen si na poště ale snadno zjistila, že je na něj vedena řada exekucí a přisun peněz Doležalovi okamžitě zastavila.

USA: Univerzity byly vždy extremistické

Daniel Greenfield *Poskytl Gatestone Institute* Kolumbijská univerzita, jejíž okupace příznivci Hamásu plní titulní stránky všech novin v USA a která zároveň vyhnala židovské studenty z univerzitního kampusu, se v některých ohledech změnila jen málo. Když před sto lety tehdejší prezident Kolumbijské univerzity Nicholas Murray Butler oslavoval Mussoliniho fašismus, tak se zároveň snažil nepřipustit židovské studenty ke studiu na své škole. Butlerův obdiv k fašismu byl tehdy mezi prezidenty univerzit, společenskými elitami a dokonce i v Rooseveltově administrativě docela běžný.

Nacistický pozdrav „*Sieg Heil*“ nepochází z Mnichova, ale z Massachusetts.

Tento nacistický pozdrav používali fanoušci amerického fotbalu Harvardovy univerzity a do Německa ho importoval Ernst „Putzy“ Hanfstaengl, absolvent Harvardu a byznysmen, který se spřátelil s Hitlerem a pomohl nacistické straně NSDAP vylepšit image.

„Putzy“ byl jedním z absolventů prestižních univerzit Břečťanové ligy (*Ivy League*), kteří podlehlí vábení Třetí říše.

Socialismem násilně zaváděným velkými muži – ať už to byl Roosevelt, Mussolini, Stalin nebo Hitler – byly tehdy americké elity posedlé. Tehdejší elity byly přesvědčeny, že socialismus je jedinou alternativou chaosu kapitalismu a vravy demokracie a technologie.

Kolumbijská univerzita, jejíž okupace příznivci Hamásu plní titulní stránky všech novin v USA a která zároveň vyhnala židovské studenty z univerzitního kampusu, se v některých ohledech změnila jen málo. Když před sto lety tehdejší prezident Kolumbijské univerzity Nicholas Murray Butler oslavoval Mussoliniho fašismus, tak se zároveň snažil nepřipustit židovské studenty ke studiu na své škole. Butlerův obdiv k fašismu byl tehdy mezi prezidenty univerzit, společenskými elitami a dokonce i v Rooseveltově administrativě docela běžný.

Do Německa se z USA dostala kromě převzatého fotbalového pozdravu i další posedlost elit univerzit sdružených v *Ivy League* – eugenika, která byla v Německu implementována mnohem brutálnějším způsobem a byla zneužita nejen proti Židům, ale i proti zdravotně postiženým a dalším lidem, o nichž si nacisté mysleli, že nejsou „hodni života“. Mezi přívržence eugeniky patřila i zakladatelka organizace *Planned Parenthood* (Plánované rodičovství) Margaret Sanger.

Když se prodíráme dominantními ideologiemi, které dnes univerzity sdružené v *Ivy League* zastávají, dostaneme se k nacionálně socialistickým a komunistickým ideologiím. Elity *Ivy League*, které byly před sto lety environmentalisty, socialisty, globalisty a zastánci kontroly populace, byly těmito totalitními ideologiemi, které volaly po tyranii a masovém vraždění, silně ovlivněny.

Tehdy nebyli liberály a nejsou liberály ani dnes.

Před sto lety příslušníci elit věřili, že lidské bytosti jsou definovány rasou, a věří tomu dodnes. Před sto lety byli přesvědčeni, že pokud se silní vůdci nepostaví proti nezávislému myšlení a nepřijmou nouzová opatření k nastolení pořádku, tak lidstvo zanikne. A věří tomu dodnes. Před sto lety věřili, že jedinou cestou vpřed je plánované

hospodářství, vláda odborníků a nevyhnutelná eliminace určitých lidí a skupin.

A zdaleka tomu stále ještě věří?

Naprostá podpora Hamásu na Kolumbijské, Yaleově a dalších univerzitách *Ivy League* některé lidi zaskočila, ale představa, že se politika elitních akademických institucí někdy řídila rozumem, liberalismem a respektem k lidským právům, nemá oporu v realitě. Ačkoliv na těchto univerzitách přednášela řada skvělých profesorů, vzdělávala se na nich řada skvělých studentů a tyto instituce poskytovaly vhodné prostředí pro studium, tak univerzitní politika byla vždy prodchnuta radikalismem.

Ještě na počátku 20. století byly jedovaté [1] univerzity *Ivy League* naplněny averzí k Američanům, demokracii a svobodnému podnikání, a přitahovaly je radikální ideologie. Otázkou bylo pouze to, zda na kampusech zvítězí marxisté nebo národní socialisté.

Poté, co zapadla hvězda nacionálního socialismu, začal se srdci a mysli amerických elit zmocňovat marxismus a o něco později islamismus. Co může Hamás univerzitám *Ivy League* nabídnout? Islamismus stejně jako nacismus a komunismus věří, že Amerika, individualismus a svobodné podnikání jsou bezcenné a že naši společnost může napravit pouze revoluční ideologie prosazená silou. Poselství Koránu věří jen málokterý z nemuslimských studentů Yaleovy a Kolumbijské univerzity fandících Hamásu, poselství Koránu jim ale připadá věrohodnější než poselství americké.

Univerzity *Ivy League* svým studentům jejich radikalizací prokazují medvědí službu. Bohatí aktivisté z rozvojových zemí, kteří se prohlašují za oběti rasismu, a radikální bohaté spratky, jejichž koníčkem je revoluce, nepotřebují moc přesvědčovat k tomu, aby podpořili jakoukoliv věc – bez ohledu na to, jak je hrozná a zlá – namířenou proti Americe, která jim umožní okázale předvádět jejich mravní nadřazenost a signalizovat jejich ctnost.

Generace aktivistů Muslimského bratrstva a jejich levicových spojenců udělaly pro Hamás a džihád to, co „Putzy“ (Prcek) udělal pro nacisty. Tím, že modernizovali jejich značku, vymysleli pro ně nové popěvky, loga a méně náboženskou a více protiamerickou agendu, pomohli Muslimskému bratrstvu získat respekt.

Na univerzitách, kde mnoho studentů, zejména příznivců levicových hnutí, tiše nesnášelo konkurenci velkého počtu židovských studentů, jim „Putzyho“ nenávist k Židům a univerzitní džihád profesora Hatema „Hate'em“ Baziana pomohly získat popularitu. Zatočit s židovskými studenty podporou Hitlera nebo Hamásu je pak už triviální.

Dnešní multikulturní nacisté jsou sice rasově rozmanitější než jejich předchůdci z třicátých let minulého století, ale stejně jako tehdy sahá jejich intelektuální rozmanitost jen od jednoho totalitního hnutí k druhému. Tehdy byly univerzity *Ivy League* rozpolceny mezi fašismem a marxismem, dnes jsou rozpolceny mezi marxismem a islamismem, ideologiemi, které spolu uzavřely obdobu paktu Hitler-Stalin a spojily se proti Americe, křesťanům, Židům a celé Západní civilizaci.

Na jedné věci se univerzity sdružené v *Ivy League* jistě shodnou – a to na tom, že svět by měl řídit správný druh lidí a že k tomu předurčenými lidmi jsou oni sami. Za hysterickými

shromážděními a předstíraným stavěním se do role obětí je pohrdání a nenávist k velké části lidstva.

Dnes univerzitní nacisté podporující Hamás jášají nad smrtí Židů, zítra budou jásat nad městy hořícími v důsledku rasových nepokojů nebo nějaké nové vlny teroru. Otázkou není jen to, koho nenávidí, ale i to vůči komu tuto nenávist necítí.

Právě tato nenávist je důvodem, proč se univerzity *Ivy League* vždy tak snadno radikalizovaly. Do těchto univerzit nastupují stále noví studenti toužící po poučení, že všechno, v čem vyrostli, je podvod, že ničemu nelze věřit a že jediný způsob, jak zachránit svět, je jej sám řídit.

Generacím studentů studujících na univerzitách Břečťanové ligy bylo na zkosnatělých promočních ceremoniích říkáno, že jsou nadějí zítřka a že historie jim dala za úkol vyřešit problémy jejich země a světa implementací momentálního dogmatu. Žádnému králi nebylo nikdy tak nestydatě nabídnuto právo vládnout, aniž by k vládnutí měl způsobit, tak jako těmto nafoukaným dětem z elitních rodin s dobrými konexemi.

Každá nová vládnoucí třída je zlomyslnější, vyprázdňenější a neschopnější než ta předchozí. Od podpory nacistů až po tleskání Hamásu – jediné, v čem se elitní studenti univerzit *Ivy League* se za posledních sto let utvrdili, je chuť ničit.

Daniel Greenfield je spolupracovník konzervativního think tanku David Horowitz Freedom

S noži k nám chodí už jedenáctiletí, bije na poplach mluvčí německé humanitární organizace

Jaroslav Zbožínek 8. 8., 21:44

Německá dobročinná organizace Die Arche (Archa), která bojuje proti chudobě dětí a mládeže, adresovala spolkové vládě naléhavou výzvu, aby okamžitě zastavila přijímání migrantů. Důvodem je nepřizpůsobivost a agresivita řady svěřenců, z nichž velká část má právě přistěhovalecký původ.

„Jsme v koncích. Náš systém zkolaboval. Abychom mohli pomáhat druhým, požadují stop pro přijímání uprchlíků,“ řekl deníku Bild Wolfgang Büscher, mluvčí této protestantské humanitární organizace ve východoberlínské čtvrti Marzahn-Hellersdorf.

Její pracovníci jsou denně konfrontováni s jazykovými problémy, rostoucí kriminalitou a radikalizací dětí z arabských rodin. „Kvůli rostoucímu násilí se na nás obracejí i ostatní kolegové. Už jedenáctiletí u nás běhají s noži,“ zdůraznil Büscher.

„Ztrácíme děti ve prospěch klanů, které je doslova verbují a říkají jim: Pojdte k nám, jestli se vám to nelíbí s Němci. U nás je to lepší,“ dodal. Mnozí ze svěřenců pak podle něj chodí do mešit, kde duchovní kážou radikální islám. Mešity s umírněnými kázáními považují za „slabošské“.

K varování se připojila i sociální pracovnice Josi. „Pomocné systémy už nefungují, integrace ztroskotala. Nemůžeme dělat všechno,“ řekla. Politici podle ní jen mluví a zavírají nad problémy oči. „Bude to eskalovat a přijde velký třesk,“ dodala. Podle Büschera přivedla migrace německé sociální systémy už za hranici kapacit.

Kdo dnes politikář proti komu?

Benjamin Kuras

Rádo se dnes říká, že tradiční demokratický souboj mezi levicí a pravicí vyčpěl, vyšuměl, nebo – jak říkává Václav Klaus – se vyprázdnil.

Výrazně (a absurdně) nám to předvádí česká pětikoaliční vláda jako slepenec rádooby pravice s ultralevicí. Výsledkem je jakési „zprůměrování“ politiky na cosi rozblemaného kdesi neurčitě uprostřed (nebo úplně mimo?), prováděného tak, že udržuje část pravicově myslících voličů v iluzi, že pod nálepkami „liberální demokracie“ a „evropské hodnoty“ se pořád i pod viditelnou levicovou politikou ještě skrývá něco pravicového.

Zdálo by se tedy logické, že současná opozice bude klasifikována jako levicová. Jenže místo toho se jí připlácají flastry „extrémní pravice“, „nahnědlost“, „populismus“, „nacionalismus“, „flastenectví“. Přitom i ona, má-li si někdy zavládnout, bude muset být slepencem všeho možného, co by se přidalo pod prapor „anti-pětikolka“. Skoro přesně tak, jako se „pětikolka“ sešikovala pod praporem „anti-Babiš“. A v tom slepenci by vedle ANO, SPD, Moto-Přísahy a dalších skřítků možná musela být do počtu i parta Konečné. Byla by to pravice nebo levice?

Připomeňme si, že tradičně pravice fandí nadřazeným, levice podřazeným. Pravice se zaměřuje na tvorbu bohatství, levice na jeho rozdělování. Pravice je individualistická, levice kolektivistická. Pravice zdůrazňuje povinnosti, levice práva. Jenomže ono se to v posledních desetiletích zamíchalo a obrátilo vzhůru nohama. Levice se proměnila v klub zazobaných intelektuálů a přidružených utopistů za podpory megakorporací a novozbohatlíků. Takže pravici nezbyvá než se věnovat těm opuštěným a zanedbaným dezolátům.

A ještě absurdněji – levice se ze samé nenávisti ke kapitalismu a demokracii (tedy k vlastní zazobanosti a svobodě) pod heslem liberalismus bratří s těmi nejtvrďšími totalitami, jaké dnes svět nabízí, od čínské komunistické strany po Hamás.

Vyprázdněním pojmů levice a pravice vzniká prostor pro jinou metodu dělení. Podle jejích metodiků se dnešní politický boj odehrává mezi globalismem a lokalismem, alias nadnárodním progresivismem a národním konzervatismem. Tuto klasifikaci vymyslel izraelský filosof Yoram Hazony, když vzal na vědomí, že mezi národními konzervativci mohou být i lidé smýšlející tradičně sociálně demokraticky (tedy nepravicově), ale ne globálně progresivně. A že tedy konzervatismus a pravice nejsou nutně pojmy identické.

Tak můžeme dnes v konzervativních řadách potkat i pár „konzervativních socialistů“, za jaké se označují zakladatelé debatního spolku Svatopluk politolog Drulák a ekonomka Švihlíková. To samotné „pravo-levě“ znějící pojmenování nám mnohým může připadnout cáklé. Nebýt toho, že jejich krédem, které sdílejí s konzervativnějšími spoluzakladateli jako katolický konzervativce Semín, je (jestli jsem to správně pochopil) ubránit, zabezpečit a rozvíjet svobodu všech a teprve pak se v bezpečí opět v demokratické debatě levicově a pravicově rozhádat.

Zatím to vypadá tak, že se všichni stačí rozhádat, ještě než se spolu začnou bavit. Často kvůli dřívě projeveným drobným odchyškám v pohledu na nějaké téma, v němž se i povšechně shodují. Nebo za uvěření nějaké informace, která se dodatečně ukáže být dezinformací. Nebo naopak. Někdy i

jen kvůli nějaké negativní nálepce či pomluvě od někoho jiného.

A tak se nám nabízí klasifikace ještě aktuálnější a mnohem jednodušší. Bez ohledu na pravo či levo, globálno či lokálno, se skutečný politický boj vede mezi těmi, kdo chtějí ovládat a umlčovat druhé, a těmi, kdo nechťejí být ovládnáni a umlčováni, ale ani ovládat a umlčovat. Pro přehlednost řekněme jedněm „kontroláři“, druhým „svobodáři“.

Kontroláře nacházíme pod honosnými hlavičkami jako OSN, WHO, WEF, EU, Čína, Rusko, islám, nebo komicky přezdívané „neziskovky“. Jsou dobře organizovaní, protože jsou svou podstatou organizátoři. Svobodáři jsou všelijak roztroušení a svobodně dezorganizovaní, protože jsou svou podstatou dezorganizátoři.

Zorganizovat dezorganizátory k vítězství nad organizátory je zatraceně těžký úkol. Málokdy se úplně daří. Ale začít by se mohlo tím, že nevolíme žádného kontroláře, až nám zbudou jen samí svobodáři a jim nezbuďte než se volky-nevolky jakž-takž zorganizovat. Až vyšoupnou kontroláře, budeme se zase moct svobodně rozhádat.

Londýn zatím nehoří

Marek Španěl

Velká Británie je na nohou a místy i v plamenech. Vzhledem k tomu, že třeba korunovace tamního krále byla i tady jednou z hlavních událostí, tak bych popravdě řečeno očekával, že se tohle téma stane celkem zásadním i pro naše média. O událostech se ale dozvíte jen velmi málo. O rozsahu problému pak vůbec nic. Občas snad můžete najít krátkou zprávu ve vedlejších zprávách, že příčinou jsou dezinformace o vrahovi tří holčiček v Anglii, protože to není muslim, ale potomek afrických imigrantů.

Situace je přitom opravdu vážná a nevznikla za pár let a ani za pár let nebude vyřešena. Labouristické i konzervativní vlády po desetiletí urychlovaly přísun obyvatel z celého světa proti vůli britské veřejnosti. Vnucovaly jim masovou migraci a tvrdily, že vznášet jakékoliv námitky je rasistické. Společnost, kterou to vytvořilo, je už dlouho sudem střelného prachu. Nejprve vedl k Brexitu, po němž Britové doufali dojde k omezení a řízení migrace. Stal se ale pravý opak a masová migrace naopak vzrostla a s tím i napětí ve společnosti. Rozbuškou se mohlo stát cokoli. Nakonec to byl masakr holčiček v Southportu. Ale pozor, těch událostí se v posledních týdnech, měsících i letech ve Velké Británii nahromadilo tolik, že bylo jen otázkou času, kdy si místní řeknou dost. A už jim bude jedno, že budou na jedné lodi s pravicovými extrémisty, že je média, vláda a police budou pronásledovat. Tohle je jen stručný výčet událostí z posledních dvou týdnů:

Násilnosti rumunským Romů v Leedsu, po odebrání čtyřech dětí sociální službou. Policie utekla a děti byly vráceny domů. Vojenský důstojník byl dvanáctkrát bodnut. Dva muslimové agresivně napadli tři policisty na letišti, policistce zlomili nos a její kolegyně brutálně jednoho z útočníků napadli. Zatímco policisté mají problémy, tito mladíci byli propuštěni. Následovaly nepokoje azylantů v Rotterdamu. V Southendu se odehrály na ulicích souboje s mačetami. V Londýně byl na cestě z práce ubodán řidič autobusu. Dvacet osm mužů bylo odsouzeno na čtyři sta let za skupinové znásilňování britské dívky a tak brutální zločiny, že ani nemohou být

zveřejněny. Další osm bylo obviněno ze skupinového znásilnění jiného britského dítěte. Žena, která venčila psa, byla ubita k smrti dvěma Somálci. Již více jak půl roku pravidelně pochodují Londýnem davy, které beztrestně volají po smrti Židů.

Není proto zase tak překvapivé, že když syn přistěhovalců ze Rwandy zavraždil nejen tři holčičky na tanečním kroužku, ale pokusil se ubodat dalších osm i jejich dvě učitelky, pohár trpělivosti přetekl. A to nejen různým vandalům a „rowdies“, ale i mnoha spořádaných občanů. Reakce vlády a policie je však stále stejná. Soustředí se na pravicové radikály. nazývá je „far right thugs“ a slibuje ochranu mešit a muslimů. Kromě mnoha scén násilí ze strany pravicových extrémistů lze nyní vidět i pokojné a zoufalé Brity, kteří již zkrátka takto nechťejí dál pokračovat a žádají, aby vláda konečně po desetiletích popírání reality začala jejich obavy brát vážně a řešila problém masové migrace.

Britský establishment ale zatím nejeví známky jakékoliv sebereflexe. Nepokoje v ulicích jsou však pouze vrcholkem ledovce. Posádka britského Titanicu stále jakoby nevidí, co se skrývá pod hladinou, a doufá, že většinová společnost bude znechucena násilím v ulicích natolik, že bude možné celou situaci podaří vyřešit zatýkáním, sledováním a represemi proti stovkám či snad tisícům našťvaných Britů. Jenže to vypadá, že těch, co si ve Velké Británii myslí „enough is enough“ je už mnohem víc, než jen chuligánů v ulicích. A zdaleka se nejedná jen o pravicové radikály, jak by si asi vláda Velké Británie přála.

Na závěr snad ještě malé statistické okénko: *Britské policejní síly zaznamenaly 50 510 incidentů souvisejících s nožem během 12 měsíců před březnem 2024. Významným faktorem celkového nárůstu je „pozoruhodný nárůst“ loupeží s noži nebo ostrými nástroji. Tyto konkrétní trestné činy vzrostly o 13 %, z 18 787 v roce 2022/23 na 21 226 v roce 2023/24. Údaje z NHS Digital ukazují, že v letech 2022/23 bylo v anglických nemocnicích zaznamenáno neuvěřitelných 3 775 „nemocničních epizod“ kvůli napadení ostrým předmětem.*

V Zimbabwe zatkli českého turistu. Hrozí mu dvacet let vězení

Jaromír Moravec

Masvingo - Policie v zimbabwském městě Masvingo zadržela českého turistu Lukáše Slavíka a jeho ugandského spolecestujícího Toma Ssekamwau. Čech se provinil natočením videa, v němž vyličil špatnou ekonomickou situaci a výpadky dodávek elektřiny a vody v zemi. Jeho poznámky zaslechli policisté zasahující u dopravní nehody a zadrželi ho za šíření nepravd. Česká diplomacie potvrdila, že se případem zabývá.

Během soudního líčení navíc došlo k ironické situaci, když v soudní budově vypadl proud. Zatímco na galerii pro veřejnost to vyvolalo smích, Slavíkův advokát to prohlásil za důkaz, že tvrzení jeho klienta o přerušování dodávek elektřiny a vody jsou realitou.

A o čtrnáct dní později jej pustili.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Stěpán Pucek	- \$35.00
KONNA Electric	- \$5.00
Eliška Buriánová	- \$25.00
Karel Podlaha	- \$25.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše. Páter Krigovský je farářem v kostele v Georges Hall

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Nedělní katolícké pobožnosti se již nekonají ALE na Velký Pátek 29.3.v 10 hod. se koná Křížová cesta. Vede D. O. Anthony

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeecsc@gmail.com

<https://czechoslovaks.com.au-sydney.com.au>, Mob. Ph. 0434 143 148

Otevřeno: jen o vikendu, většinou v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. **Restaurace otevřena**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Vera Zlatý Tel.: 0411143980

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$30.- jako dříve, jako dříve. Rezervace zapotřebí.,

Česká škola v Cheltenham opět od 2.3. Každé 2 týdny.

Vede Vlasta Sustek tel. 0408088167

Bere rovněž objednávky na obědy

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

každy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 26 srpna Léta Páně 2024

CzechoSlovak Country Klub

1. ZÁŘÍ NEDĚLNÍ OBĚD ke Dni otců s tradiční českou kuchyní a slovenskými drobnými výrobky od Štefana (Štefanovy dobroty) CZ SK

7. ZÁŘÍ SOBOTNÍ VEČEŘE - Red Hot a Country Line Dancing a služby DJ & Klasická noční večere s pečínkou, řízký s bramborovým salátem nebo hranolky a hovězí guláš s knedlíkem.

14. ZÁŘÍ SOBOTNÍ NOC - Živá country hudba w Ingrid & Noční pečeně z vepřového nebo jehněčího masa w Bramborová kaše a Hovězí guláš w Knedlíky a řízký

29. ZÁŘÍ NEDĚLNÍ OBĚD - TRIO BOHÉMO (jejich australské turné) Výběr klasické české hudby v podání hudebníků z České republiky. CZ

Foltýn - zoufalé personální rozhodnutí vlády

Jiří Paroubek, bývalý předseda vlády - 10.8.2024 - Vládní koordinátor strategické komunikace Foltýn je opravdu zvláštní muž. Kdybych ho osobně znal, tak bych musel obratem říci, že je to nebezpečný fanatik a hlupák. Ale protože jej osobně neznám a jeho funkci s honosným názvem považuji za bohapustou pitomost, tak budu ve svém hodnocení jeho osoby opatrnější.... A také proto, abych se vyhnul případným soudním sporům na ochranu osobnosti, které, jak nepochybuji, by u českého soudu skončily exemplární prohrou známého opozičníka Paroubka. Ale posuďte sami, co nám pan koordinátor veřejně dokázal nablíkat. Zasazuje se za zvláštní "postup vůči občanům s antisystémovými názory". Vůbec, tato formulace jako kdyby vypadla z arzenálu doktora Chocholouška anebo možná jen z dílny Jaroslava Haška. Foltýn totiž předpokládá -

celkem nemístně - , že on má ty správné, systémové názory. A že ty antisystémové názory mají občané, které nazývá roztomilým výrazem "zombíci". A u těch nejzavilejších z nich je prý třeba "vykopat hluboký příkop" k zajištění jejich izolace. Přeložme si to do trochu praktické řeči. Foltýn mluví o tom, že ti nejzavilejší a nejméně napravitelní představují až 5 procent českého obyvatelstva. Ale tak nějak nebydlí na jednom místě, ale předpokládám, že jsou rozseti po celém území našeho státu. Když bych pokračoval ve Faltýnově bludné úvaze, pak by to znamenalo část našich politicky nespolehlivých občanů prostě někde "koncentrovat", aby byli pod dohledem. Aby nenakazili svými názory 95 % názorově zdravé populace. No a od koncentrace ke koncetračním táborem není už tak daleko. Tím netvrdím, že by se to dalo provést, ale ukazuje to způsob myšlení Foltýnův a současné české vlády. Neboť Foltýn je produktem současné vlády a vláda nese za něj odpovědnost.

A poslechněme si ještě, jak roztomile hovoří tento skvělý muž o údajných obdivovatelích "zrůdného Putina režimu". Prý jsou to "..... lidé nešťastní, zapšklí, zahořklí, nebo mají životní smůlu.... anebo jsou to prostě svině". Zkrátka, slovník společenského suterénu. Tak "tohleto" (tím nechci říct individuum) má formovat naše myšlení, abychom mysleli správně a jak se přemýšlet má. Další perla, která se Foltýnovi povedla je tato: ". zanedbali jsme práci s našimi spoluobčany". Ten člověk je opravdu kouzelník. Nevím, zda se stalo, zejména za posledních 2,5 roku, tedy od zahájení rusko-ukrajinské války, že by se například ve veřejnoprávní televizi anebo rozhlase objevil člověk, který by hlásal jiné názory, než má pan Foltýn, Moravec, Železný a jak se všichni ti borci jmenují. Prostě, ve veřejnoprávních médiích a naprosté většině mainstreamových médií (výjimkou je MFD či Parlamentní listy) žádný prostor pro jiné, nežli ty foltýnovské názory není. A přesto chtějí dvě třetiny našich občanů - a to i podle cinknutého průzkumu mainstreamové výzkumné agentury - ukončit válku na Ukrajině územními ústupky ve prospěch Ruska. Jednoduše řečeno, naprostá většina občanů uvažuje logicky a rozumně, a ani všichni Foltýnové světa s tím nic neudělají, a to včetně Foltýnů amerických.

A teď na závěr - lampasák Foltýn předvedl veřejně způsob myšlení, který jsme v průběhu základní vojenské služby před téměř padesáti lety hodnotili termínem "zelený mozek". V podstatě soudím, že Fialova vláda by angažmá tohoto, podle mého názoru nebezpečného fanatika, měla na Úřadu vlády okamžitě ukončit.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Petr Kalandra

*10. březen 1950, Praha, †7. září 1995, Praha

Petr Šerý

Legendární bluesový hudebník, kytarista, hráč na foukací harmoniku, zpěvák a skladatel

S hudbou začal v deseti letech, když dostal svou první kytaru. V patnácti už vystupoval v pražském klubu Olympik s big beatovou kapelou Karkulka. Pak šel do učení na zedníka, jeho rodiče našťásti záhy usoudili, že bude lepší, když se Petr bude věnovat hudbě a od zednického řemesla ho osvobodili. V sedmnácti začal muzicírovat s Jaroslavem Hutkou a dalšími folkaři na Karlově mostě a snil o tom, že i u nás by mohlo být líp, ale nebylo...

Karkulka, Marsyas, ASPM, Blues Session. Petr hrál a zpíval, tak jak žil. Vždy zůstal svůj. Prostě poslední český hippie...

Rád při koncertech vysvětloval, co je blues:

1. Když dotyčný nemůže sbalit holku.
2. Když už ji má a zase se jí nemůže zbavit.
3. Když nemá peníze ani na ženskou, ani na chlást...

TO JSEM JÁ

Kdo by se z vás nechtěl vrátit zpátky k dětskému hrám?

A kdo z vás by nechtěl být zas princ a nebo král? Panenku do hradu z písku jednou jsem si dal, kde jsou všechny sny a hračky, všechny co jsem znal?

Je to fajn, usínat a nechat si zdát, že nejsem ten, kdo jsem,

a musím se smát.

Sedím si ve větvích stromu,

zase přijdu pozdě domů,

ten malej divnej skřítek,

to jsem já!

Z pohádky je nová hra a skřítek zve tě dál,

máma tomu nerozumí, co kdybys už spal,

Ozývá se hudba stromů, v tý hře jsi ty sám, vůbec nevíš, jak to skončí, noc tě láká dál,

Tak jsem zas usnul a ten sen se mi zdál,

že jsem byl skřítek a potom zas nějaký král,

Co povím svým dětem k tomu,

jak jsem slezl z toho stromu,

že ten malej divnej skřítek,

to jsem já!

Přijde-li řeč na zesnulé, drží se mnozí lidé úzkostlivě rčení "O mrtvých jen v dobrém", a tak ať již z piety či pod tlakem vlastního pokrytectví nebožtíky vychvalují, vyzdvihují a v krajních případech i ospravedlňují jejich nedostatky a hříchy.

Vzpomínky na Petra Kalandru, našeho špičkového bluesového zpěváka, kytaristu, hráče na foukací harmoniku, skladatele a textaře, jsou však výjimečně upřímné: také srdečné a přátelské, ale na druhou stranu nezastírají chyby, kterých v životě každý nadělá dost a dost.

"Petr byl vlastně úplně stejnej na pódiu jako v životě. Stejně bezprostřední a komunikativní, ale taky třeba stejnej lajdák..." charakterizoval jej za všechny kamarád a spoluhráč Jaroslav Olin Nejezchleba. Dá se říci, že tyto vzpomínky jsou přesným otiskem Kalandrový národy do mysli jeho bližších, přátel a kolegů. Tenhle vyznavač beatníků, svobody, volného života a radosti z něj, citově bohatý, bezelstný, přející člověk, který ze zásady nikomu vědomě neublížoval a dokázal neuvěřitelně přirozeně spojit publikum i spoluhráče, měl dar okamžitého souznění s lidmi a všechna ta láska a upřímnost se mu zcela přirozenou formou vrací i po smrti.

Na hudebních jevištích se Petr Kalandra (narozen 10.3.1950) začal zviditelňovat v polovině šedesátých

let minulého století. Místem činu byl pražský klub Olympik, domovská scéna oblíbené kapely Karkulka. Ta se stala doprovodným tělesem nejrůznějších zpěváků a to byla příležitost i pro štíhlého mladíka (jednoduchými počty dojdeme k závěru, že mu tehdy bylo okolo patnácti let), který rozjel několik rock'n'rollů a dal jasně najevo, že si s Paní Hudbou velice dobře rozumí. Blížila se léta, kdy každý člověk strašně rychle dospívá a uvolňující se morálka tehdejšího socialistického

Československa dávala nejen muzikantům naději na lepší časy. Kalandra se seznámil s Jaroslavem Hudkou, společně rozeznávali kytarové struny na Karlově mostě a volně dýchali čerstvým vzduchem rozjasněného jara 1968. Když opět politicky přituhlo, měl Kalandra na rozdíl od mnohých štěstí v tom, že díky svým rodičům vycestoval na dva roky do Tunisu a poté dokonce do snu mnohých spoluobčanů - Spojených států amerických. Pravda, po svém návratu tyto představy svými historkami nejen naplnil, ale mnohdy i rádně přibarvil. Blízkými přáteli i naprosto cizími, nahodilými posluchači, byl jako poutavý společník a vypravěč milován, přestože mnozí o jeho výmyslech věděli, či je přinejmenším mezi fantastickými příhodami alespoň tušili.

Koncem května 1974 zhmotnil společně se Zuzanou Michnovou a Oskarem Petrem pod hlavičkou Marsyas do pantonských drážek první singl (*Podzimní sen/Zní*) a položil tak základní kámen legendárního souboru, který se v následujících letech stal v očích spousty lidí symbolem kvalitní a poslouchatelné muziky, což v té době bylo spíš výjimkou než pravidlem. Nezapomenutelnými se Marsyas stali nejen pro publikum, nýbrž i pro "mociopány", na což Zuzana Michnová vzpomíná takto:

"Začali jsme psát vlastní písničky, bavilo nás hrát a ani tehdejší režim, jeho kontroly na koncertech a rekvalifikační zkoušky, nás nevyváděly z míry. Pamatuju si, jak Petr udivil kulturního ideologa z Národního výboru, když na otázku 'Co čtete, soudruhu?' bezelstně odpověděl 'Pes - přítel člověka.' Léta si nás pamatoval."

Kapela zrealizovala tři alba (Marsyas, Kousek přízně, Jen tak), z původního tria odpadl Oskar Petr, obměnila se sestava a po deseti letech společné práce i radosti Kalandra vycítil, že se Marsyas dostali do mrtvého bodu a je třeba učinit nějaký zásadní krok dál. Psal se rok 1985, když s Janem Spáleným (již se otestovali ve třiaosmdesátém během natáčení singlu Špitál u sv. Jakuba) a Františkem Havlíčkem založili ASPM čili Amatérské sdružení profesionálních muzikantů. Také tohle společenství představovalo v tehdejším domácím hudebním kontextu horní kvalitativní příčky a desky Pořádný blues, Hotel Štístko blues a další kousky, Vytopená dáma i již porevoluční Havran si našly své oddané příznivce a nesmazatelně se zapsaly do historie. Svými schopnostmi ale přispěl i Jiřímu Schelingerovi, Vladimíru Mišíkovi, Luboši Pospíšilovi, kapelám Mahagon, Jazz Q či Pražský výběr a v rámci uceleného pohledu nelze opomenout a nezmínit ani hostování na řadě nahrávek středněproudých interpretů, jmenujme například Bezinky, Pavla Bobka, Country Beat Jiřího Brabce, Milana Drobného, duo Paleček / Janík či Vítězslava Vávru. Poslední fáze hudební kariéry (jakkoli tohle slovo zní v daném případě nepatřičně) představila Kalandru v podstatě coby sólistu v partě Blues

Session, která zrealizovala dvě alba obsahující vedle nových písní i skladby, na než se dříve nedostalo či převzaté verze songů Kalandrových oblíbenců Boba Dylana, Neila Younga Toma Waitse a dalších.

Velkým úskalím svobodomyšlných lidí s nespoutanou duší pohybujících se okolo umění bývá alkohol, který v kombinaci s množstvím cigaret či jiných opojných radovánek potlačí potřebu stravování a organismus je potom náchylnější k

únavě, nemocím a z toho vyplývajícím kolapsům. Petr Kalandra však byl optimista neztrácející humor ani v těžkých chvílích zdravotních nebo finančních problémů. "Je to možná otrápaný rčení, ale on opravdu hrál a zpíval, tak jak žil," vybavuje si kytarista Pavel Skála. I když na koncertech zapomínal texty, obecenstvo jej pro v úvodu zmíněné charakterové rysy mělo velice rádo a výpadky mu ochotně odpouštělo. Zklamání mu přinesly také společenské

změny, kdy počínaje rokem 1990 nesvobodu vyjadřování vystřídal tržní ekonomika a mnohými preferovaný hon za ziskem. Kalandra nadále zůstal svůj, dokonce se mu říkalo poslední hippie. Toužil hrát do posledních sil a především objíždět kluby - říkával, že potřebuje lidem vidět do očí. Poslední vystoupení Petra Kalandry se uskutečnilo 26. června 1995 na pražském Jižním městě. O pár dní později jej odvezli do nemocnice, ze které se již nevrátil. 7. září pak organismus s konečnou platností vypověděl poslušnost a Petr Kalandra se vydal zaklepat na nebeskou bránu, která se mu definitivně otevřela.

NEBESKÁ BRÁNA

Mámo sundej kytku z kabátu

Za chvíli nebude k ničemu

Můj kabát a kudlu vem pro tátu

Já už stojím před bránou s klíčem .

Cejtím, že zaklepu na nebeskou bránu

Jó, mámo zahrab moje pistole

Ať už z nich nikdy nikdo v životě nemůže střílet

Ještě se sejdem za sto let

Až se vydáš na poslední výlet

Cejtím, že zaklepu na nebeskou bránu

Neberu sebou milý tváře

Žijte si tu co se do vás vejde

Až popíšem všechny diáře

Všichni se tam za tou bránou sejdem

Všichni jednou zaklepem na nebeskou bránu.

Upozorňuji vás, že se dopouštíte šíření poplašné zprávy!

Školí vedoucí prodavačky: "Pamatujte, ve kšeftě je hlavní obrát, obrát a zase obrát!"

- "No jo, ale když on se každý nenechá!"

I když nejsem moc pověřivá, kartám přece jen věřím. Zejména těm kreditním....

PALESTINA

: Další pokus o zničení západní civilizace

Robert Williams

Zdá se, že hnutí *Black Lives Matter* bylo v posledních měsících nahrazeno hnutím podporujícím teroristickou skupinu Hamás. Je to další – nová a efektivnější – pokus o zničení USA a potažmo i celého Západu.

V nové zprávě „Jak revoluční ekosystém podporuje propalestinské demonstranty a hnutí BLM“ zveřejněné 25. června 2024 Mike Gonzalez a Mary Mobley z konzervativního think tanku *Heritage Foundation* napsali:

„Protiizraelské protesty dnes podporuje infrastruktura prakticky těch samých organizací, které podporovaly hnutí *Black Lives Matter* od jeho zrodu v polovině roku 2010.... Tyto organizace jsou překvapivě efektivní a Ameriku již zásadním způsobem změnily. Tento ekosystém – který se skládá z aktivistických organizací, sponzorů, dárců a radikálních mediálních skupin – je dnes využíván protiizraelskými demonstranty. Zničení Izraele není hlavním cílem těchto demonstrantů, jejich hlavním nepřítelem jsou západní demokracie, jejich hodnoty a kultura, největším nepřítelem těchto aktivistů jsou Spojené státy americké. Není tedy divu, že se do tohoto ekosystému stále více zapojují komunistické režimy jako Čína, Kuba a Venezuela.“

V samostatném článku věnovaném této zprávě Gonzalez napsal:

„Dobře známými příklady aktivistických skupin, které zkoumáme, jsou Američtí muslimové pro Palestinu (AMP, *American Muslims for Palestine*), Studenti za spravedlnost v Palestině (SJP, *Students for Justice in Palestine*), Palestinské hnutí mládeže (*Palestinian Youth Movement*), *Codepink*, Lidové fórum (*The People's Forum*), a *Coalition Act Now to Stop War & End Racism* (ANSWER)....“

„Mezi finanční sponzory... patří Aliance pro globální spravedlnost (*Alliance for Global Justice*), nadace *Tides Foundation*, *Westchester Peace Action Committee* (WESPAC), nadace *Common Counsel Foundation*, *Thousand Currents* a další. Dárci jsou také známí: nadace George Sorose *Open Society Foundations*, filantropická nadace *Rockefeller Brothers Fund*, nezisková organizace *Grassroots International* a další.“

„Radikální mediální skupiny, které zkoumáme, jsou poněkud méně známé: *BT Media*, *Common Dreams*, *Grayzone* a *Tricontinental*.“

Autoři článku Mike Gonzalez a Mary Mobley tvrdí, že pokud bude tomuto ekosystému podporujícímu Hamás ponecháno volné pole působnosti, tak by mohl způsobit USA tak zásadní škody, jaké způsobilo hnutí BLM. Mezi škody napáchané hnutím BLM patří například různá školení na téma diverzity, spravedlnosti a inkluze (DEI) prakticky ve všech oblastech života, odebrání peněz policii (*defunding police*) a to, že velké kulturní instituce, včetně škol akceptovaly falešné tvrzení, že USA jsou „systémově rasistické“ a vládne v nich „režim bílé nadřazenosti.“

Demonstranti podporující Hamás dokázali vyvinout tlak na prezidenta Joe Bidena, aby přijal opatření proti Izraeli, a dokázali v USA – zejména na univerzitních kampusech a na základních i středních školách (K-12) – rozpoutat explozi nenávisti k Židům. Spoluviníky toho všeho jsou podle autorů tohoto článku mainstreamová média, protože mlčí o roli aktivistů a finančníků stojících za tímto ekosystémem podporujícím Hamás a místo toho tyto protesty vykreslují jako spontánní události. Nic nemůže být dále od pravdy. V rozporu s tvrzeními, že ke studentským protestům došlo organicky a spontánně se ukázalo, že založení tábořišť v univerzitních kampusech bylo naplánováno již v listopadu 2023. Americké univerzity jsou navíc, zdá se, hluboce infiltrovány

„strážci“ tohoto revolučního ekosystému, kteří touží udělat z amerických studentů kádry v islamisticko-čínsko-rusko-komunistické revoluci, která by ukončila demokracii, ekonomické příležitosti, systém volného trhu, svobodu projevu, práva jednotlivců, rovnost všech před zákonem, dělbu moci mezi moc zákonodárnou, soudní a výkonnou, systém brzd a protiváh a vše ostatní, co USA představují.

Mike Gonzales napsal: „Protestující jsou štědře financováni a odborně vedeni těmi samými protiamerickými, antikapitalistickými a protizápadními loutkovodiči, kteří na nás před deseti lety vypustili *Black Lives Matter*.“

„Všechno je to součást obřího revolučního ekosystému rozprostírajícího se od Havany po Šanghaj. Tento ekosystém tyto často násilné a výhružné protesty koordinuje a udržuje.“

Své cíle evidentně nijak netají. Na „Lidové konferenci pro Palestinu“ uspořádané v květnu 2024 v Detroitu, na níž kromě mnoha jiných vystoupila i americká kongresmanka Rashida Tlaib, výkonný ředitel *Lidového fóra* Manolo De Los Santos za velkého potlesku vyzval k úplnému zničení Spojených států amerických:

„Musíme toto impérium zničit milionem ran a těch milion ran musíme zasadit my všichni v této místnosti.“

Lidové fórum je, zdá se, úzce spjato s Komunistickou stranou Číny.

Usáma Abuirshaid, výkonný ředitel neziskové organizace *American Muslims For Palestine*, studentům na tábořišti v kampusu Univerzity George Washingtona v dubnu 2024 otevřeně řekl, co jeho organizace chystá:

„Nyní víme, co Amerika podporuje. Víme, co podporují tyto elitní vysoké školy. Jsou to pouze struktury v imperiálním projektu. Izrael je jen další strukturou v imperiálním projektu. Sionismus není o nic menší zlo než bílá nadvláda nebo jakýkoliv jiný druh nadřazenosti... navždy změníme tuto zem.... Nemusíte být Palestinec, Arab a muslim, abyste se postavili na stranu spravedlnosti a na stranu Palestinců.... Vezmeme si tyto vysoké školy zpět tak, jako si vezmeme zpět Ameriku, jako si vezmeme zpět Palestinu a jako si vezmeme zpět naši lidskost.“

I když se zdá, že islamisté a komunističtí revolucionáři sdílejí pouze nenávisť k USA a západní civilizaci, tyto demonstranti se nijak netají tím, že jejich činy se týkají Palestiny pouze formálně. Jeden protestující řekl:

„Skutečným cílem je zničit tuto zemi, zničit Ameriku, zničit Západ. K tomu přispěje i tento protest. Všichni zde chápou, že na určité úrovni se musíme USA úplně zbavit.“

Poté byl dotázán, kam by Američané měli jít, pokud se demonstranti zbaví USA. „Dekolonizace,“ řekl.

„Problém není nikdy problémem. Hlavní je vždy jenom revoluce,“ napsal autor radikální publikace *New Left Notes* (Nové levicové poznámky) vydané studentskou aktivistickou organizací Studenti pro demokratickou společnost (SDS, *Students for a Democratic Society*) v 60. letech 20. století. Komunističtí demonstranti evidentně nechtějí jen „osvobodit Palestinu“ „genocidou“ Židů, oni se chtějí zbavit všech, kteří stojí v cestě jejich revoluci, a proto boj proti tomuto „revolučnímu ekosystému“ není jen o antisemitismu a Židech, ale měl by zajímat každého, kdo chce zachovat západní civilizaci.

Nadace *Heritage Foundation* upozornila na to, že několik neziskových organizací působících v tomto revolučním ekosystému má zjevně vazby na teroristické organizace. Ministerstvo financí USA se však zaměřilo na údajně „konzervativní organizace“ a jinak nepodniklo nic.

Americký kongresman Jim Banks (Republikánská strana, Indiana) napsal 27. června 2024 dopis komisaři amerického daňového úřadu (IRS, *Internal Revenue Service*) Dannymu Werfelovi, v němž mimo jiné IRS požádal, aby prověřil status těchto daňově zvýhodněných organizací. Jim Banks napsal: „Organizace Aliance pro globální spravedlnost (AFGJ, *Alliance for Global Justice*) si zachovala svůj status organizace osvobozené od placení daní navzdory tomu, že je bílým koněm pro financování mezinárodní sítě *Samidoun: Palestinian Prisoner Solidarity Network* podporující palestinské vězně. Existuje jasná vazba na mezinárodně uznanou teroristickou organizaci *Lidová fronta pro osvobození Palestiny* (PFLP, *Popular Front for the Liberation of Palestine*).“

„Mezinárodní síť Samidoun uspořádala v březnu 2024 na Kolumbijské univerzitě virtuální školení ‚Resistance 101‘ a poté v jejím kampusu pomohla zřídit tábořiště. Ačkoliv IRS dosud na AFGJ žádné právní ani finanční důsledky neuvalil, tak PayPal a další platební platformy tuto skupinu vyloučily kvůli jejímu nelegálnímu napojení na PFLP. Jiná podobná organizace *Westchester People's Action Coalition* (WESPAC) sponzorovala minimálně do roku 2022 krajně levicovou antisionistickou organizaci *Within Our Lifetime* (Během našeho života). *Within Our Lifetime* otevřeně podporuje Hamás, PFLP, Hizballáh a Hútie a organizovala demonstraci, která v rozporu s místními zákony uzavřela Brooklynský most.“

4. července 2024 sponzorovala organizace *Within our Lifetime* spolu s ostatními aktivistickými skupinami podporujícími Hamás akci „Zaplavme oslavy 4. července palestinskými vlajkami pro Gazu.“ Cílem této akce bylo naučit mladé lidi podvracet americké tradice. Na těchto protestech byly ve stylu iránských mulláhů spáleny americké a izraelské vlajky. V newyorském parku Washington Square Park byli vyfotografováni mladí lidé s obličejí zakrytými kefijemi a maskami, jak zapalují americkou vlajku.

Jim Banks ve svém dopise americkému daňovému úřadu (IRS) poukázal na to, že organizace osvobozené od placení daní, které podněcují občanské nepokoje, nemají na osvobození od daní nárok:

„IRS již dříve rozhodl, že organizace, které podněcují občanské nepokoje a porušují místní nařízení, nesplňují podmínky pro osvobození od daní podle paragrafu 501(c)(3). Organizace WESPAC také sponzoruje alianci *Grassroots Global Justice* – alianci více než 60 amerických skupin včetně Palestinského hnutí mládeže, které v rozporu s americkými sankcemi vyslalo delegaci na Kubu. Aliance *Grassroot Global Justice* zorganizovala protiizraelské protesty, včetně nezákonného protestu v rotundě amerického Kapitolu v prosinci 2023, při němž bylo zatčeno 50 osob.“

„WESPAC je navíc hlavním sponzorem aktivistické studentské organizace Národní studenti pro spravedlnost v Palestině (NSJP, *National Students for Justice in Palestine*) a hnutí za právo na návrat *Al-Awda*. NSJP je největším organizátorem protiizraelských protestů v univerzitních kampusech a založil ji Hatem Al Bazian, který sponzoroval propalestinskou organizaci, jejíž finanční aktiva byla zmrazena kvůli pomoci teroristické organizaci Hamás.“

Otázka daňového osvobození těchto organizací se měla řešit už dávno. Čas pro zasilání zdvořilých dopisů skončil, protože protiamerické a proteroristické organizace a sítě – jejichž působení umožnili zkorumpovaní a lhostejní politici a zkorumpovaná média – využívají rasu, zákony, Pásmo Gazy a „Palestinu“ k dosažení svého snu – autoritářské nirvány.

Austrálie tvrdě deportuje nelegální migranty mimo kontinent. Přesto se mění

Aneb Jak vidí Luboš Palata nelegální migraci v Austrálii:

Luboš Palata Deník.cz

/Od zvláštního zpravodaje Deníku v Austrálii/ Vypadá to tu na první pohled jako někde v britském Walesu, nebo na jihu Británie. Jen podivný ranní křik ptáků, kterému dominuje vrískání papoušků kakadu, dává znát, že jste na opačném konci planety. U protinožců v Austrálii. Australské hlavní město Canberra, vybudované podle promyšlených plánů po roce 1913 v jihoaustalských horách, připomíná stále starou dobrou Anglii. A původní, tedy britskou, tvář Austrálie. Sídí tu i generální guvernér Austrálie David Hurley, oficiální hlava státu zastupující zde britského krále Karla III., který si udělal čas na setkání s Janem Lipavským, prvním českým ministrem zahraničí po dvaceti letech, který navštívil Austrálii.

Po celém městě jsou bronzové sochy a sousoší slavných osobností australské politiky a veřejného života. Všechny zachycené osobnosti mají jedno společné. Vypadají velmi evropsky a většinou i britsky. Podobně britsky vypadá trochu chaoticky vypadající zasedání dolní komory parlamentu, která ministra Lipavského také přivítala.

„Politika, hlavně ta parlamentní a vládní, je stále doménou evropských obyvatel Austrálie. Podářilo se do ní sice proniknout jak zástupcům Aboriginců, tak tu máme i zástupce Australanů asijského původu, ale to jsou stále jen výjimky. Vysoká politika je pořád doménou evropské části populace,“ vysvětluje jeden australský novinář pracující v Canbeře.

Pro všechny obyvatele hlavního města, které má dnes stále jen čtyři sta tisíc obyvatel a poslanci a ministři v něm většinou sídlí jen po dobu zasedání parlamentu a vlády, podobně jako poslanci Evropského parlamentu ve Štrasburku a Bruselu, to ale zdaleka naplatí.

I dnes v ulicích Canberry, kde většinu obyvatel tvoří zaměstnanci armády a vládních úřadů, které tu sídlí, a na rozdíl od poslanců a špiček vlády tu tito lidé také trvale žijí, potkáte hlavně evropsky působící lidi. Ale ani tady to neplatí bez výjimky.

V hotelích pracují velmi často Indové, mezi studenty je hodně Číňanů, k vidění jsou i Japonci a zástupci mnoha dalších asijských národností. Mezi „Evropany“ je tu také malá česká krajanská komunita, která zde provozuje i školu. „Je to tu pořád hodně britské, tedy takříkajíc původní. Ale v Austrálii jsme už trochu výjimka,“ říká asi čtyřicetiletá krajanka Lenka, která se do Canberry přivdala.

Sydney, australský New York

Má pravdu. Ve čtyřiapůlmilionovém Sydney, největším městě Austrálie vzdáleném od Canberry jen několik set kilometrů, na australské poměry coby kamenem dohodil, je všechno jinak. Je to takový australský multietnický New York.

V poledne chodí na nábřeží kolem přímořského zálivu s přístavem běhat snad půlka města, zbytek se tady o polední pauze prochází, nebo obědvá. Z hlediska etnické rozmanitosti máte pocit, že je tu celý svět.

Evropské typy se tu míchají s Indy v turbanech, s Číňany, Japonci, Korejci a dalšími zástupci mnoha různých asijských národů, je tu velká

arabská komunita, jsou tady uprchlíci z Ukrajiny, lidé z celé Evropy, včetně mnoha tisíc Čechů, respektive Australanů původem z Česka. Jen lidí původem z černé části Afriky tu moc není.

„Sydney právě pro tuhle rozmanitost miluji,“ říká při vydýchávání po běhu svalnatý třicátník Johnny. „V Canbeře bych umřel nudou. Tady je celý svět, všechny kultury, všechny kuchyně, a to je dobře,“ vyzdvihuje. „Každý sem přišel odněkud, ale všichni jsme Australané. Mám pocit, že to pořád funguje,“ dodává.

Ne každému to tak přijde, hlavně starší Australané jsou ostražití. „Austrálie, kterou jsem znala, už není. Je to pořád víc a víc asijská země. Moje vnoučata už budou žít ve státě, kde to převezme asijská část obyvatelstva,“ říká česká penzistka, která přišla do Austrálie na konci šedesátých let po srpnové invazi.

Půl milionů imigrantů ročně. Legálních

Počet obyvatel Austrálie se i nyní každoročně zvyšuje asi o půl milionu přistěhovalců. Před několika lety přesáhl 25 milionů, ale teď už se podle odhadů blíží osmdeseti a do pár let bude žít v Austrálii díky přistěhovalcům přes třicet milionů obyvatel.

Přistěhovalectví podporuje i australská vláda, na rozdíl od Evropské unie ale jen to legální. Vláda si vybírá profese, které Austrálii chybí. To jsou nejen lékaři nebo inženýři, učitelé, ale také například kvalifikovaní řemeslníci. Všichni ostatní, a to i z Evropy, mají problém se sem legálně dostat. „Je to výrazně složitější než před deseti, dvaceti lety,“ říká jeden australský Čech, který přišel kolem roku 2000. „Není to opravdu vůbec lehké,“ tvrdí.

Nelegální migraci řeší Austrálie i za současné „proimigrační“ labouristické vlády velice tvrdě. Austrálie si pronajala původními obyvateli opuštěný tichomořský ostrov Nauru a několik dalších destinací mimo australský kontinent, kam všechny zadržené nelegální migranty deportuje a kde čekají na výsledek svého azylového řízení. Podmínky v táborech jsou velmi tvrdé. Austrálie je kvůli tomu předmětem kritiky, ale na svém modelu řešení nelegální migrace všechny australské vlády trvají. Ministr Lipavský se v Canbeře sešel kromě vicepremiéra a ministra obrany Richarda Marlese i s ministryní vnitra Clarou O’Neilovou, kde se vedle hlavního tématu kybernetické bezpečnosti dostalo i na migraci.

Dnešní levicová vláda bere „australský model“ nikoli jako nějakou pýchu, ale okolnostmi vynucenou nutnost, k níž se zatím nepodařilo najít alternativu.

„Máme svůj model řešení nelegální migrace, ale jsme daleko od toho, abychom někoho poučovali, že se to má dělat právě takto,“ řekl při setkání s novináři labouristický poslanec Luke Gosling, který vede australsko-českou meziparlamentní skupinu.

Z evropské stále více asijská Austrálie

Australská čísla přitom mluví jasně. Příliv imigrantů z Asie, i těch legálních, obrovsky roste. Loni přišlo jen z Číny a okolí kolem dvou set tisíc imigrantů, celkově z Asie kolem půl milionu. Pro srovnání, ze střední a východní Evropy kolem devatenácti tisíc a z celé západní Evropy asi padesát tisíc.

Především Číňané našli v imigraci jednu díru, se kterou dosud nikdo moc nepočítal. Svůj pobyt v Austrálii si prostě koupí. Zaplatí si zdejší velmi drahá univerzitní studia, přepálí Australany při

prodeji nemovitostí, ženou nahoru jejich ceny a způsobují realitní krizi.

„Číňané se někdy chovají, jako by měli nekonečně peněz. A co nemohou dostat přímo, to si tady koupí. Mnohdy neumí ani anglicky, a přesto se dostanou na studia na vysoké školy, a dostanou tak studentské vízum. Univerzity potřebují peníze. Jsou jich tu všude mraky,“ říká na nábřeží v Sydney jedna postarší Australanka původem z Británie. „Je to děsné a nebezpečné. Mám z toho strach. Když budou chtít, tak si brzy koupí celou Austrálii,“ dodává.

Vydavatel: Jak jsme se dověděli z radia 2GB.

Denně přes 500 žádostí o uprchlický status přichází od Čínských studentů a turistů a taktéž hned následující žádosti „turistů“ z Malajsie, Indonésie a Thajska.

„Takhle mluvili nacisté, když převzali moc.“

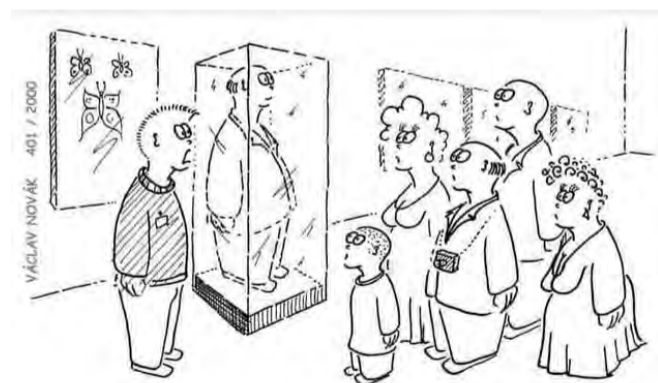
„Miloš Zeman Foltýna nešetřil“

Mluví jako nacisté poté, co se chopili moci a plánovali likvidovat své odpůrce. Takto ostře komentoval bývalý prezident republiky Miloš Zeman vládního koordinátora strategické komunikace plukovníka Foltýna po jeho výroci o „sviních“ v české populaci, které je třeba izolovat v karanténě.

V průběhu debaty se Foltýn rozmluvil o „zombících a sviních“ v české společnosti, které podle jeho slov nemá smysl přesvědčovat o tom, co je a není pravda. Řekl, že proti těmto lidem se společnost musí bránit. „Jsem obviňován z toho, že hloubím příkopy. Já to budu dělat dál, protože mezi tou malou skupinou lidí jsou zombíci na poli informační války. Oni koušou své okolí, nakazí je svojí frustrací, nasraností, strachem a antisystémovostí,“ vysvětloval plukovník.

Na tyto „svině, které už se prý staly nepřáteli vlastního státu“, je potřeba hluboký příkop a „karanténa“.

„Projev plukovníka Foltýna je kongeniální s projevy významných nacistů krátce po převzetí moci ve třicátých letech minulého století. Také oni mluvili o sviních, které je potřeba zlikvidovat a také tu likvidaci prováděli. Přál bych si, aby plukovník Foltýn nedošel k budování koncentračních táborů,“ sdělil Miloš Zeman pro PL.

ZDE VIDÍTE TRADIČNÍ POSTAVU ČESKÉHO FOLKLORU. USMĚVAVÝ, PŘÁTELSKÝ, LOAJÁLNÍ UDAVAČ.

Pán potká Pepíčka a ptá se ho: „Chlapečku, kde bydlíš pan Novák?“

Pepíček: „Pojďte za mnou, já vám to ukážu, ale on bydlí až v jedenáctém patře a nejezdí výtah.“ Tak jdou Pepíček a pán pěšky až do jedenáctého patra.

Pán je celý udýchaný a Pepíček říká: „Tak tady bydlí pan Novák, ale jestli ho chcete vidět, tak sedí venku na lavičce.“

Opakování neblahé historie

JIRÍ WEIGL

Již podruhé v poválečné historii naší země ti, kteří jí vládou, přijali za svůj cíl uskutečnění levicové utopie. Zavázali se k tomu zahraničním hegemónům a iniciativně se jej snažili a snaží realizovat.

Prvním případem bylo budování komunismu, tím druhým je naše současnost s jejím bojem proti klimatické změně a všim ostatním s tím spojeným. V obou případech se jedná o pokus uskutečnit utopickou ideologickou představu zdánlivě opřenou o výsledky vědeckého poznání. Komunismus se oháněl jediným vědeckým světovým názorem – marxismem-leninismem, který tvrdil, že vědecky odhalil zákonitosti vývoje lidské společnosti od vykořisťovatelských formací k beztržní společnosti, a s tímto oprávněním realizoval násilně radikální společenské změny, které měly vytvořit utopickou nirvánu. Dnešní zelená levicová utopie se opírá o nesystematický konglomerát zvládnutých vědních disciplín od klimatologie po genderové teorie a další zmutované sociální vědy. Je antihumánní, v centru její pozornosti stojí namísto člověka neosobní planeta.

Tato dnešní ideologie má stejný cíl jako staří bolševici – zničení dosavadní přirozeně vzniklé západní svobodné společnosti a její nahrazení novou, rovnostářskou, všestranně státem kontrolovanou a regulovanou multikulturní a multirasovou společností řízenou globálně podle představ samozvané avantgardy. Tu v minulosti představovala komunistická strana, dnes je to amalgám aktivistů a velkého kapitálu. Ti dnes tvoří novou nomenklaturu, na kterou se omezení uvalená jimi na společnost nevztahují.

V obou případech levičáckých pokusů o uskutečnění radikálního společenského experimentu hraje nezastupitelnou úlohu státem organizované ožebračení velkých skupin majetnějšího obyvatelstva, které jsou v obou případech považovány kvůli své početnosti, životnímu stylu a hodnotám za překážku uskutečnění levičácké utopie. V případě komunistického experimentu bylo jedním z cílů politiky zničení tzv. vykořisťovatelských tříd a „zespolečnění výrobních prostředků“ jejich konfiskací a znárodněním. Ekonomické postavení společenských vrstev režimem označených jako nepřátelské pak bylo definitivně podlomeno u nás tzv. měnovou reformou v roce 1953, která anulovala jejich finanční úspory a podstatně snížila životní úroveň obyvatelstva. Výsledkem bylo zglajchšaltování společnosti vydané na pospas totalitní moci.

Logika současné moderní levičácké utopie je podobná, liší se pouze metody jejího uskutečňování. Stejně jako tehdy jde mimo jiné o potlačení a likvidaci majetnějších vrstev společnosti, jejich životního stylu a hodnot, které jsou pro pokrokařskou avantgardu nepřijatelné. Tentokrát se však nehovoří o likvidaci nepřátelských tříd a vrstev, nyní jde pouze o ochranu klimatu na planetě, kterou má být ospravedlněna politika směřující k umělému podstatnému snížení životní úrovně, masové spotřeby a likvidace konzumního způsobu života většiny obyvatel, který byl pro dnešní vyspělou kapitalistickou společnost dosud příznačný.

Nástroji této změny má být umělé zvýšení životních nákladů obyvatelstva emisními povolenkami, uhlíkovými daněmi a cly, inflací a zvyšováním daní. Lidé mají být postupně zbaveni

prostředků na pokračování v dosavadním konzumním způsobu života, mají zásadně změnit své stravovací a spotřební návyky a tradice, mají být zbaveni dosavadní úrovně mobility a učiněni všestranně závislými na státu a jeho dávkách a dotacích. To je logika Green Dealu a na něj navázaných dalších programů – umělé zdražení paliv a energií a přes ně všech dalších stránek života je zásadním nástrojem k dosažení postulované uhlíkové neutrality. Lze ji dosáhnout pouze radikálním a všestranným omezením spotřeby na všech úrovních, a to je bezpodstatného zdražení všech stránek života lidí nemyslitelné. Žijeme tedy v éře radikálního útoku těch, kteří nám vládou, na náš blahobyť, životní úroveň a prosperitu.

Vše je ospravedlněno šířením strachu z budoucí klimatické apokalypsy, kterou prý způsobí nadměrné emise CO₂, které dosavadní vyspělá západní civilizace produkuje. To hlásá zkorumpovaná klimatická věda a jí příbuzné disciplíny, jejichž role představuje jedno z nejděsivějších selhání vědy v historii lidstva. Každému myslícímu člověku musí být jasné, že pokus řídit změny klimatu umělou pauperizací obyvatelstva Západu má asi obdobný efekt, jako modlitby či lidské oběti božstvům v dobách minulých. Neexistuje snad v našem světě složitější systém, než je klima na naší planetě, které ovlivňují gigantické kosmické, sluneční i planetární síly, ať mají povahu fyzikální, geologickou, hydrologickou či biologickou. Tvrdit, že změny klimatu jsou svou podstatou monokauzální a že jejich příčinou jsou emise CO₂, je v této perspektivě zjevný nesmysl. Na toto poznání nemusí být nikdo klimatologem. Ještě větším nesmyslem je představa, že změnami emisí CO₂ mohou lidé podle svých potřeb vývojem klimatu manipulovat.

V tomto kontextu je zjevné, že v celé dnešní klimatické kalvárii o klima ve skutečnosti vůbec nejde. Vracíme se zpět o tři čtvrtě století a prožíváme opakování děsivého pokusu o uskutečnění levicové rovnostářské utopie. Zažíváme něco, o čem jsme si po roce 1989 mysleli, že už nikdy nemůže přijít.

O to děsivější je to, že ti, kteří nám dnes vládou, jsou ochotni tuto politiku realizovat. Naše poslední vlády a ta současná především, vše nejen poslušně na evropské úrovni schválily, ale také všechny součásti tohoto šíleného plánu iniciativně uskutečňují. Jestliže komunisté v padesátých letech své ideologii většinou nadšeně věřili a také se báli stalinského teroru, pro dnešní politiky najdeme ospravedlnění jenom těžko. Sami v zelená dogmata pravděpodobně nevěří. Dnes je jejich motivací hlavně servilita, kariérismus, zaprodanost a nezodpovědnost. Dnes levičáckou utopii u nás neuskutečňují zelení fanatici, ale údajně středopravá vládní koalice. Dobře při tom vědí, jaké všestranně negativní bude mít Green Deal dopady na jejich spoluobčany a také se jejich hněvu bojí. Proto Fialova vláda odložila na neurčito projednání aplikace do našich poměrů závazků z Green Dealu, na jejichž přijetí sama aktivně pracovala především v době našeho předsednictví v EU. Premiér Fiala a jeho ministr Síkela bezostyšně a zbaběle hovoří o tom, že se nic zdražovat nebude, dobře při tom vědouce, že právě to je podstata přijatých závazků a celého projektu Green Deal.

Připomíná to slova prezidenta Antonína Zápotockého v předvečer měnové reformy

v květnu 1953, který také vyloučil, že by mělo dojít k tomu, co se pak následující den stalo, a obavy z měnové reformy nazval fámami, které šíří třídní nepřátelé. Dnes by řekl Putinovi dezinformátoři.

Nenechme se proto ukolébat falešnými sliby a ujišťováním premiéra Fialy a jeho ministrů. Udělají všechno, co se jim řekne. Udělají to potichu, za našimi zády. Udělají to tak, aby za to pokud možno nemuseli nést zodpovědnost. Neblahá historie se opakuje a nový rok 1989 není bohužel na dohled.

Muž z Brna se identifikoval jako vítěz sprintu na sto metrů.

Dominik Landsman

Nenápadný muž z Brna Marek Vlahý, kterému před začátkem olympijských her nikdo nevěřil, si odváží zlatou medaili. Identifikoval se totiž jako vítěz sprintu na sto metrů.

„Už někdy v pubertě jsem si uvědomoval, že jsem jiný než ostatní. Byl to takový zvláštní naléhavý pocit, který jsem ale neměl možnost nijak vyjádřit. Nevěděl jsem, jak to uchopit. Potom jsem sledoval v televizi na olympiádě finále běhu na sto metrů a začalo mi to vrtat hlavou. Začal jsem se cítit jako vítěz olympijského běhu na sto metrů. Ještě pár let jsem to v sobě dusil. Snažil jsem se vést běžný život. Oženil jsem se a měl dvě děti, ale stále jsem se cítil, jako bych lhal sám sobě. Nakonec jsem se rozhodl, že už to takhle dál nejde a že nemůžu žít ve lži. Sebral jsem odvahu a včera jsem se identifikoval jako vítěz ve sprintu na sto metrů na olympiádě v Paříži. Ani nevíte, jak se mi ulevilo,“ usmíval se Marek Vlahý na tiskové konferenci v Paříži.

„Když jsem řekl manželce, že jsem ji celou tu dobu lhal a že jsem ve skutečnosti vítěz sprintu na sto metrů, plakala. Nakonec mě ale podpořila a přiznala, že si to myslela už dlouho,“ dodal šťastný medailista.

Marek Vlahý se stal prvním českým vítězem sprintu na sto metrů pod olympijskými kruhy a dokázal to dokonce ještě před tím, než sprint vůbec začal. To znamená, že sprinter si to letos rozdají už jenom o dvě medaile. Tedy o stříbrnou a bronzovou. Pokud se tedy do té doby někdo neidentifikuje jako stříbrný nebo bronzový medailista.

Marek Vlahý jako vítěz sprintu na sto metrů dostal samozřejmě svůj medailový ceremoniál, kde mu byla předána zlatá medaile a hrála se česká hymna. Bohužel se neví, v jakém čase se Marek Vlahý identifikoval coby vítěz, takže bude do historických tabulek zařazen bez vítězného času.

To však nikomu nevadí, protože podle takzvané woke komunity je Marek Vláha hrdina globálního významu, který prolomil tabu a ukázal směr.

„Dříve bylo potřeba k výhře na olympiádě talentu a roků dřiny. Potom přišly první vlašťovky, které se coby muži identifikovali jako ženy a v ženském boxu posílaly soupeřky do kómatu jednu za druhou. Čekalo se, kdy přijde ten poslední krok, a to teď nastalo. Je to vítězství pokroku před zpátečnictvím,“ radují se aktivisté po celém světě. Stejně s nimi se raduje i celá Česká republika.

Všimli jste se, že koronavirus a ostatní nemoce napadají jen muže a ženy a těch ostatních 69 pohlaví si vůbec choroby nevěšají?

Akcí Neptun StB legendou o jezeře zmátla svět

21. 6. 2024 CT24, CTK

Akce s názvem Neptun, kterou v roce 1964 zorganizovala československá Státní bezpečnost, by se dobře vyjímalala i ve špionážním románu o Jamesi Bondovi. Nechybělo v ní tajemné jezero, ukryté nacistické písemnosti nebo zvědaví novináři, kterým se – alespoň na první pohled – podařilo přijít na stopu dokumentům z druhé světové války. Až po letech vyšlo najevo, že pozdvižení kolem beden, nalezených na dně Černého jezera na Šumavě, od počátku režírovalo dezinformační oddělení StB.

Dřevěné schránky s údajnými dokumenty nacistické provenience opustily Prahu nikoli koncem války, ale až v poledne 20. června 1964. Kolem třetí hodiny ráno následujícího dne je pracovníci Státní bezpečnosti pod rouškou tmy potopili na dno největšího přirozeného českého jezera, kde bedny čekaly na své objevení. Za necelý měsíc už byly opět na suchu a přímo před kamerami nic netušícího štábu Československé televize se odehrálo předem připravené představení.

Na starosti měl tuto podívanou důstojník StB Ladislav Bittman, který stál už u zrodu nápadu, jak pomocí „náhodně objevených“ válečných dokumentů ovlivnit západoněmecké veřejné mínění i politiku.

Zvědavá kamera má nápad a StB plán

Celá akce se zrodila díky náhodě: tehdy populární televizní publicistický pořad Zvědavá kamera měl kvůli reportáži kritizující třídní hledisko při přijímání studentů potíže. A tak jeho tvůrci hledali nějaké nekonfliktní téma. Narazili přitom na pověst o šumavském jezeře, jehož voda prý má zázračné konzervační vlastnosti.

Poprvé se reportéři spolu s potápěči vypravili na Šumavu už v dubnu 1964 a už tehdy nechyběl právě Ladislav Bittman. V pověstmi opředeném Čertově jezeře ale místo dokonale zakonzervovaného těla hraběnky i s kočárem nebo kompletního svatebního průvodu štáb objevil jen několik bedýnek s válečnou municí, kterou poté pyrotechnici zneškodnili.

Tento nález ale inspiroval Bittmana ke zpravodajské hře, kterou rychle schválili Sověti i nejvyšší československá místa. Pod záminkou, že se na místě budou konat vojenská cvičení, se musel televizní štáb vrátit zpátky do Prahy a v tehdy novém dezinformačním oddělení Státní bezpečnosti začali připravovat podvržené bedny. Listiny, pocházející například z nacistického Říšského hlavního bezpečnostního úřadu, pak dodala sovětská tajná služba.

Nestihla to ale včas, takže na dno Černého jezera putovaly oné červnové noci roku 1964 bedny plné prázdných papírů. Začátkem léta se štáb Zvědavé kamery na Šumavu vrátil a už 3. července objevili potápěči, mezi kterými opět nechyběl Bittman, pod hladinou pět beden. Na hladinu je s až teatrální opatrností vyzvedli potápěči pražského hasičského sboru a 14. července 1964 tajemné schránky zamířily, samozřejmě za bedlivého dozoru kamer, zpátky do Prahy.

Tam je v dalších týdnech „zkoumali“ odborníci ministerstva vnitra, kteří konečně dostali z Moskvy i netrpělivě očekávané archivní dokumenty. „Šokující obsah beden“ představil 15. září 1964 ministr vnitra Lubomír Štrougal na tiskové konferenci, na níž nechyběli ani

zahraniční novináři, zejména němečtí, pro něž bylo celé divadlo zinscenováno. Ani u nich přitom objev nezbudil žádné podezření, o necelý rok dříve totiž v Toplitzkém jezeře na jihu Rakouska objevili bedny plné falešných bankovek, ukrytých tam koncem války nacisty.

Bittman emigroval a promluvil

Skutečný příběh, který nebyl tajemstvím ani v Československu, tak posloužil k vytvoření falešné legendy, nad kterou téměř nikdo nepochyboval. Několika členům štábu Zvědavé kamery sice přišla vstřícnost komunistické bezpečnosti poněkud podezřelá, nakonec ale i je přemohla touha po sólokapru.

Do světa tak v září 1964 vypustili informace z archivních dokumentů, dvacet let ukrytých v sovětských archivech, které například vlivným lidem v západním Německu – mimo jiné spoluzakladateli Sudetoněmeckého krajanského sdružení Emilu Franzelovi nebo poslanci za FDP Siegfriedu Zogelmannovi – připomněly jejich válečné „hříchy“.

Výsledky akce Neptun také pomohly rozpoutat kampaň proti promlčení válečných zločinů (mělo se tak stát dvacet let po skončení války) a západoněmecká vláda musela po diplomatickém nátlaku prodloužit promlčecí lhůtu o pět let. Dezinformační akce StB tak byla ve své době úspěšná, nikoliv ale dlouhodobě.

Po srpnu 1968 totiž její hlavní aktér Ladislav Bittman emigroval do Spojených států, kde prozradil nejen řadu agentů komunistické tajné služby, ale také pravdu o bednách ze šumavského jezera. Bittman byl v Československu v roce 1972 v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti a propadnutí majetku.

Sám k dezinformačním akcím později obecně uvedl, že drtivá většina operací byla ve prospěch zahraniční politiky Sovětského svazu, nikoliv Československa, což společně s okupací v srpnu 1968 vnímal jako zásadní důvody ke své riskantní emigraci. Bittman zemřel v USA 18. září roku 2018.

Dukla 1961:

Režim se snažil naši největší důlní tragédii ututlat. Nejhorší byl děsivý nářek pozůstalých, vzpomíná záchranář

Kamil Šivák 07 2024

Od neštěstí v dole Dukla uběhlo již třiašedesát let, přesto jde stále o velmi citlivé téma. Tehdejší režim se sice snažil vše ututlat, ale vzpomínky pamětníků se pozměnit nedaly. A právě díky nim si lze představit, jak celá tragédie probíhala.

K tragédii na Dukle došlo 7. července roku 1961 v Dolní Suché nedaleko města Havířova. Počet obětí se vyšplhal na děsivé číslo 108. Nejmladšímu horníkovi bylo sedmnáct, nejstaršímu padesát šest let.

Tragédie na dole Dukla měla zůstat pod pokličkou

Horníci, a potažmo celý důlní průmysl, byl pro komunistický režim velmi důležitý. Jaksi se tak tedy nehodilo přiznat, že kvůli nedostatečným předpisům, laxnímu přístupu a nekompetentnosti zemřelo 108 lidí. V tisku se o tom objevily jen velmi krátké a vágní informace. Přitom na vyproštění těl usilovně pracovalo až sedm set záchranářů.

Podmínky byly děsivé. Důl se kvůli vznícení gumy z dopravníku proměnil v peklo, v němž byla nulová viditelnost. Nezbylo jim tak nic jiného, než se k sobě přivázat lanem a opatrně postupovat

kupředu. Aby bylo možné požár uhasit, muselo se ke vchodu do šachty nanosit padesát tisíc pytlů materiálu. Za hlavní viníky neštěstí byl označen dispečink, špatná větrná síť, vedení dolu i ředitel, jenž coby politický funkcionář nerozuměl důlním mapám.

Červenec 1961 byl nejhorší

Vladimír Čadil pracoval na Dukle jako vozač, havíř i předák. Zažil tak mnoho vypjatých situací. Červenec 1961 ale nic nepřekonal. Spolu s partou kolegů byl vybrán na dokončení spodního rubání v osmé sloji. Bylo pro něho velmi těžké dívat se na výstroj a nářadí jeho kamarádů, kteří požár nepřežili.

Květa Zabavská přišla tehdy o manžela Ladislava Hantla. Byla ve druhém měsíci těhotenství. Na Duklu nešla, nebyla na to dostatečně silná. Ráno jí pak zaměstnanci dolu oznámili smutnou zprávu. Po nutné identifikaci si mohla muže převzít i s rakví.

Strašlivé důlní neštěstí v roce 1885 připravilo o život 108 mužů. Na vině byli sami horníci

Nafouklí a černí

Další záchranář, Bronislav Pala, se o Dukle dozvěděl z rádia. O pár okamžiků později ho přišla sousedka upozornit na to, že se mají všichni záchranáři neprodleně dostavit na místo neštěstí. Do Dolní Suché přijel s kamarádem na motorce. Vyjeli z Českého Těšína. Nejprve měl vzduchovou lokomotivou dopravovat materiál na stavění hrází. Přistavené vozy byly ovšem špatně zajištěné a narazily do lokomotivy. Pamatoval si jen, jak spadl na zem a ještě stačil dát kamenem do roury signál. Probral se, až ho vytáhli ven, dali mu kyslík a píchli injekci.

V druhé polovině měsíce (21. 7.) našli první oběť, pak celou skupinu havířů. Vypadali prý normálně, jen byli nafouklí a černí od kouře a dehtu. Manipulace s těly byla namáhavá. Některá se již rozkládala, takže se špatně umisťovala do připravených rakví. Muži se slabší povahou se pozvraceli do masky. Když vyjeli nahoru, čekal je děsivý nářek pozůstalých. Nedalo se to popsat.

Těžba na dole Dukla skončila v roce 2006. Za dobu jeho existence se zde vytěžilo více jako sto milionů tun uhlí.

Kuba.

Matyáš Müller srpen 2024

Kuba je na kolenou: není zboží, elektřina, došly i nápady. Ostrov se blíží kolapsu. Komunistický ostrov je dnes chudší než kdy dříve a vyhlídky do budoucna jsou snad ještě chmurnější. Přesto, s převratnými změnami tam nikdo nepočítá.

Ještě donedávna se lidé na Kubě s hrůzou ohlíželi za 90. lety, kdy se rozpadl Sovětský svaz – a pro spřátelené země začala šoková terapie. Nyní je však situace na karibském ostrově možná ještě horší.

Kuba neprodukuje žádné suroviny ani zboží v dostatečném množství. Chybí proslulá kubánská cukrová třtina, vejce se dovážejí z Kolumbie, balení stojí tolik co minimální mzda. Ta činí v přepočtu něco přes 4,5 tisíce českých korun.

Není tajemství, že je kolaps režimu snem mnoha Kubánců. Jeho realizace je v současnosti ale spíše nepravděpodobná.

Největší předností milenky je, že se s ní dá hovořit o nedostatcích manželky.

Zkuste hovořit s manželkou o nedostatcích milenky ...

Dokončení z první strany

Tak se finanční instituce ocitají v přední linii „boje“ proti terorismu, finanční kriminalitě a praní špinavých peněz. Banky jsou povinny aktivně vyhledávat politicky exponované osoby (tedy osoby, které jsou či byli ve významné veřejné funkci s celostátním či regionálním významem, jakož i osoby jim blízké či s nimi jinak propojené) a „pátrat“ po zdrojích jejich majetku. Zákon nestanoví, jak konkrétně má banka informace o původu majetku klienta zjišťovat (citují z webu ČNB), a ponechává na uvážení banky způsob i rozsah kontroly klienta. Nakolik takto vágně definované zmocnění může garantovat rovný přístup ke všem klientům, a kolik ponechává prostoru pro „osobní úvahu“ třeba nějakého angažovaného bankovního úředníka?

„Latka je nastavena nerealisticky vysoko. Jak mohou banky zaručit, že jejich klienti nejsou zločinci? Mezeru mezi realitou a nedosažitelnými požadavky mohou být bankovní úředníci v pokušení vědomě či nevědomě vyplnit vlastními předsudky a politicky korektním cítěním,“ domnívá se například Mats Selander, který zakusil „debanking“ se svou švédskou pro-life buňkou a tuší za ním právě nějakou takovou motivaci.

ESG: Horší, než jsme čekali

Ale to není jediný posun. Čím dál větší váhu při rozhodování o investicích a půjčkách mají různé „nefinanční“ faktory. A nejde jen o svévoli bank, tato metodika byla bankám vnucena evropskou legislativou. Jde o tzv. ESG, tedy „environmentální, sociální a správní skóre“, jež je na úrovni EU nesenou Směrnicí o nefinančním reportování. Zásady pro hodnocení jsou formulovány velmi obecně, zřejmě se za nimi může skrývat jak skutečný ohled na sociálně-ekologické podmínky provozu firmy, ale zřejmě je zde dost prostoru i pro dnes módní ideologie.

Své o tom vědí firmy, podílející se na byznysu, jež se ocitl na „černé listině“ politické korektnosti. Právě kvůli pravidlům ESG evropské banky odmítají služby například firmám v obranném průmyslu, který tak v roli otloukánka pomalu nahradil průmysl tabákový. Ve Velké Británii kladivo debankingu postihlo také celou řadu loveckých klubů a spolků, spojených se střelnými zbraněmi...

Rovněž firmy, které tak či onak nakládají s uhlím či fosilními palivy, snadno dostanou nálepku „neperspektivního“, ba „toxického“ odvětví. I u nás jsou veřejně dostupné informace o problémech, které mají s financováním či pojišťováním uhelného byznysu velké energetické firmy (OKD, ČEZ, Sokolovská uhelná a další).

To víte, bez půjček se neobejdeme...

Na jaře 2022 největší energetická firma ČEZ podepsala memorandum podporující komunitu LGBT+, zavázala se zavádět principy genderové diverzity a „vytvářet přátelské pracovní prostředí pro všechny bez ohledu na sexuální orientaci a genderové identity“. „Je to reakce na výsledky hodnocení mezinárodními ratingovými agenturami, podle kterých ČEZ nevykazuje na tomto poli žádné aktivity, a tedy je v tomto smyslu negativně hodnocen. A bez půjček od bank se neobejdeme...“, vysvětloval podlézavý postoj firmy tiskový mluvčí ČEZ Ladislav Kříž. ČEZu byl tedy tento krok „doporučen“ na základě ideologických kritérií, která nemají nic

společného s energetikou, ani se schopností firmy splácet závazky. Nadháněčem byly mezinárodní ratingové agentury, tedy globální byznys. A ČEZ, aby neohrozil svůj rating, rozhodl se vyhovět a veřejně se projevit ve prospěch „duhových aktivit“. Takhle to dnes funguje...

Je skutečně v pořádku, aby klíč k úvěrům pro firmy typu ČEZ držel ve svých rukách někdo jako Pride Business Forum, tedy typická „lobbystická neziskovka“, stojící zcela mimo demokratickou veřejnou kontrolu?

Woke kapitalismus

Co se to stalo, že z nadnárodních korporací se stávají zastánci lidských práv, kteří si osobují právo poučovat a převychovávat zákazníky?

Uvolnění kapitálu z rámce národního státu vedlo ke vzniku nadnárodních globálních korporací, které se nyní samy stávají globálními hráči místo států. Takový byznys už tolik nepotřebuje volný trh, naopak naučil se v symbióze se státem docela dobře žít a užívat si veřejných zakázek, daňových úlev, dotací, socializace nákladů a privatizace zisků, omezování konkurence. Takový byznys se přizpůsobí čemukoliv, vždy bude loajální k panující moci, chce vydělávat, morálku v tom nehledejte. Totálně se přizpůbil panující „woke“ ideologii. V situaci, kdy pokrokářské elity zcela ovládly kulturní a společenský mainstream, byznys pochopil, že je to vlna, na které je možné se svést – a ještě přitom vydělat.

Má-li finanční sektor nadále fungovat takto – tedy jako převodová páka politického školení obyvatelstva – pak úvahy o chystaném zrušení peněžní v hotovosti a plošném zavedení on-line bankovníctví se musí jevit zcela ďábelsky – především těm, kdož z těch či oněch důvodů vyčnívají mimo mainstream...

Jak daleko jsme od situace, kdy nebude moci „kupovat ani prodávat nikdo, kdo nemá na ruce nebo na čele znamení šelmy“, jak před staletími varoval prorok Jan?

Nejpokrokovější olympiáda všech dob

Benjamin Kuras 12. srpna 2024

Pokrokovost hraničící s blbostí – povzdechli si mnozí kritikové, včetně závodících sportovců. O estetické ohavnosti zahajovací show – a podle některých i její morální zvrhlosti a agresivním útoku na základy civilizace – se toho už napsalo hodně. Přidáme si k tomu už jen britké shrnutí z podrobné recenze francouzského časopisu Causeur: „Příšerně groteskně škaredé, s více než dvaceti minutami transvestitů, vousatých žen a transgenderistů v choré přehlídce, která byla nejen moc dlouhá, ale taky bezúčelná a uboze provedená.“

Pohoršení křesťané našli aspoň boží prozřetelnost v tom, jak hustě se Hospodin na tu přehlídku z temných mraků vyčural. A nebyl by to dnešní progresivní svět, kdyby se k tomu na sociálních sítích nelepile teorie, že ta vulgární parodie na Poslední večeri byla židovské spiknutí, prokázané tím, že ta tlustá lesba uprostřed je Židovka (informace pravdivá), a že Žid je nakonec možná kdoví i autor celého toho paskvilu Thomas Jolly (informace nepravdivá).

Maestra Jollyho si ale pochválil sám prezident Macron s poděkováním za jeho „kreativní génius v tomto grandiózním ceremonálu a unikátním magickém okamžiku.“ A zaprorokoval si: „Budeme si o něm vyprávět ještě za sto let.“

Bůh to viděl

Ta celodenní boží průtrž mračen v měření hygieniků způsobila v Seině silný nadbytek „fekálních bakterií“ z městské kanalizace, který na několik dní znemožnil plavecké úseky trojbojů. Nazmar tak přišly 1,4 milionu eur na vylepšení čistícího systému, jehož blahodárné účinky pár týdnů před olympiádou ověřovala sama paní starostka Anne Hidalgo ukázkovým zapláváním s ředitelem olympiády Tonym Estanguetem, v jen mírném nadbytku fekálií a bez veřejně přiznaných zdravotních či nevolnostních následků.

Jak v tom božím dešti na projíždějících lodích mokly národní týmy, komentáři si pletli Koreu severní s jižní. Párkrát zaměnili jména sportovců a v jednom případě uvedli argentinského sportovce jako Číňana.

DSD

Do toho se vmísily kontroverze nad brutálním až mrzačivým mlácením ženských boxerek dvěma chlapsky urostlými svalnatkami. Provázené rozhořčenými komentáři slovných feministek jako spisovatelka Rowlingová: „Necháváte chlapy mlátit ženy pro zábavu?“

Mezinárodní olympijský výbor IOC to s mávnutím ruky uhájil takto: „Když mají v cestovním pase napsáno, že jsou ženy, tak jsou to pro nás ženy.“ Bez ohledu na to, že loni byly obě vyloučeny z mistrovství světa, stojí za to připomenout při pohledu na tvrdé údery a krvavé rány zbitých děvčat, z nichž jedna zápas vzdala už po necelé minutě, „aby si zachránila život“.

Jenže ony to opravdu nejsou trans-ženy čili přetransgenderovaní muži, jak se domnívají rozhořčení kritikové, nýbrž ženy už narozené bez pindíka a s ženským ústrojím, ač prý neplodným, jen přírodou vybavené mužskými hormony a mužskými hladinami testosteronu, a tedy i mužskou kostrou a mužským svalstvem. Odborně se to prý jmenuje „atypický chromosomální, gonadální nebo anatomický pohlavní vývoj.“ Též „disorder of sexual differentiation“, zkratkou DSD. Takže jsou to vážně ženy, ale přes držku byste od nich dostat nechtěli.

A tak jsme se dověděli o další nám dosud neznámé genderové variantě, kterou se Olympijský výbor v zájmu egalitní inkluzivity rozhodl začlenit do progresivní udržitelné diverzity.

Klimatické mantinely

Ze samé dobře míněné pokrokovosti pořadatelé oslabili výkonnost a málem poškodili zdraví sportovců geniálními ekologickými vynálezy jako papundeklové postele s polyténovými matracemi, na nichž se nedalo bezbolestně vyspat, a energeticky úsporné pokoje bez klimatizace, v nichž se při pařížských vedrech nedalo dýchat. Nakonec pořadatelé laskavě dovolili týmům přinášet si na vlastní útraty klimatizační zařízení zvenčí.

Už samotným nevyspáním s bolavými zády klesaly sportovcům výkony a plánované lámání rekordů selhávalo, postěžovalo si pár sportovců. Udržitelný ekologismus završila striktně veganská strava, proti níž se po pár dnech vyhladovělí sportovci museli vzbouřit a vymocit si okamžitý přísun tuny masa a 700 kilogramů vajec.

Rozpisy utkání některých hráčů byly tak důmyslně časově propočítané, že třeba tenistka Krejčíková padala vysílením, když musela během čtyř dnů odehrát šest zápasů, z nichž některé se navíc zpozdily díky humánnímu pravidlu, že mezi zápasy musí hráči mít 90 minut na odpočinek.

Ale „nesvádějme to na Olympijský výbor“, komentoval to čínský stranou a vládou redigovaný list The Global Times. Je to všechno tím, že „Francouzi jsou náturou bordeláři“.

Že by už jen čínští komunisté dokázali brát pokrok s humorem?

Fanny Cochrane Smith (1834-1905):

The last speaker of a Tasmanian Aboriginal language

Fanny Cochrane was born in 1834 at Wybalenna on Flinders island. Her mother was Tanganutura of the North eastern tribe. As a young girl Tanganutura had been moved to Wybalenna on Flinders Island with others of her tribe and family by George Augustus Robinson, Protector of the Aborigines. She was abducted soon after her arrival by a sealer named James Parish. Upon her return to Wybalenna, Tanganutura took Nicermenic as her husband.

Fanny was the first child born at the Wybalenna settlement, and that put her in a unique position. As a youngster she learnt songs, stories and culture from the different language groups across Tasmania. At the age of five, Fanny was taken from her parents and fostered to the settlement catechist Robert Clark on Flinders Island. Clark's wife is said to have given Fanny her surname, Cochrane, after her own maiden name.

Fanny spent the rest of her childhood in white homes and institutions. She was sent to the Queen's Orphan School in Hobart at the age of eight to learn domestic service skills but disliked the prison-like discipline there. She was returned to Wybalena to work for Clark as a domestic servant until the settlement closed in 1847.

Clark treated her with appalling neglect and brutality. An official investigation into allegations of cruelty by Clark to children in his care found he had "on several occasions chained and flogged Fanny Cochrane". Another of the Wybalenna Aboriginal children who suffered at Clark's hands was Mathinna, a young Aboriginal girl who was rescued from Clark by Lady Jane Franklin, the wife of Tasmanian Governor and explorer, Sir John Franklin, by adopting her.

After the closure of Wybalena the Palawa people who survived, including Fanny and her family, were sent to Oyster Cove (south of Hobart). Fanny's father died there in 1849.

In 1854 she married William Smith, an English lawyer and ex-convict who was transported for stealing a donkey. She became Fanny Cochrane Smith. For many years they ran a boarding house in Hobart, before moving to Nicholls Rivulet near Oyster Cove, where she was granted 100 acres. Fanny raised their six boys and five girls in a simple wooden house. The family grew their own produce but their income came from timber; Fanny worked in the bush splitting shingles and carried them out herself. She would walk 50 km to Hobart for supplies. The grant was a government compensation to aboriginal persons.

In 1899 and 1903 Fanny Cochrane Smith recorded some Aboriginal songs on wax cylinders. One evening, Horace Watson attended one of Fanny Cochrane Smith's concerts. He was so impressed, and conscious of the historical moment, that he decided to make phonograph recordings of the songs. These are the only recordings ever made of Tasmanian aboriginal songs and speech. There were two recording sessions, the first of which was made in the rooms of the Royal Society of Tasmania in 1899, followed by sessions in 1903 at Barton Hall, where the photo was taken.

The original recording of Fanny's songs was the subject of a 1998 song by Australian folk singer Bruce Watson, "The Man and the Woman and the Edison Phonograph". Watson's grandfather, Horace Watson, had been responsible for making the Smith recordings.

As a convert to Methodism, she hosted church services in her kitchen until she donated some of

her land for the building of a church, an act of generosity that constituted a rare case of an Aboriginal person giving land to whites, rather than having it expropriated.

One of their sons became a lay preacher and Fanny was active in fund-raising and hosted the annual Methodist picnic. She was known for her generosity and culinary skills, with people travelling long distances to sample her cooking.

Through all of this, Fanny Cochrane Smith kept close ties with her people, including Truganini, who taught her bushcraft and with whom she would fish, hunt and collect bush tucker and medicinal herbs. She also adorned her Edwardian dresses with traditional accessories – shell necklaces, feathers and animal furs. Likewise, she reconciled her traditional spirituality with Christianity and was a bridge between two cultures. Reconciliation personified.

After Truganini's death in 1876 Fanny made claim to be the last surviving full-blooded Tasmanian aborigine. Parliament recognised her claim and increased her annuity to £50 and in 1889 gave her a free grant of 121 ha.

This set off spurious pseudo-scientific attempts to establish if she was a 'full blood' or whether she was, in the language of the day, a half-caste. The community was bitterly divided. Contemporary witnesses, Fanny's own testimony and her parents' claims all concur that her father was indeed Nicermenic and not the white sealer James Parish. Scientists took samples of her hair, took facial measurements and closely examined photographs of her pronounced 'European'-like facial features to see if they were original or touched up. Questions were asked as to why she never had an Aboriginal name, all of which fueled the speculation about her full Aboriginality.

At that time Europeans conceived Aboriginality differently from today. Where we understand aboriginality to reside in identity and community acceptance - and not just DNA, their thinking was that they were savages; their Aboriginality was a negative thing that had to be 'bred out' of them by training them to be 'civilised people', not savages.

In her later years Fanny was conscious that she was the last person on earth who knew the language, songs and stories of her people. Her reaction was to share her culture by giving recitals of traditional songs, stories and dance across the state.

Fanny Cochrane Smith died at Cygnet, about 15 km WSW of Oyster Cove, on 24th February 1905, two years after the death of her husband. Her funeral cortège was followed by more than 400 people and she is still remembered warmly as 'one of nature's ladies' who could entertain any gathering with her sparkling eyes and ready wit. She was buried secretly to avoid the desecration that happened to so many of her people. Her children's grandchildren and great-grandchildren make up a large proportion of the current Tasmanian Aboriginal population. The church built on her land at Nicholls Rivulet is now a museum in her honour.

Calling someone who illegally enters the territory of another country a fellow citizen is as moronic as calling a thief / robber a family member because he is in your house right now.

Failure of character

Dear Vratislav Ricardo E. M. j.-B.,

It still never fails to shock me how craven and cowardly this Prime Minister is.

The man who stood up on the night of his election and portrayed himself as the saviour of Indigenous Australians has, ever since the defeat of the Voice, run away from every commitment he's made.

Of course, Labor politicians breaking promises isn't new, but the way Anthony Albanese is shirking responsibility is worse than just normal politics.

It's a failure of character.

The latest back down came on Sunday when he was asked on ABC's *Insiders* about his government's commitment to a Makarrata Commission; the "truth telling" part of the Uluru Statement from the Heart.

He was asked whether he still intended on pursuing a "truth and justice commission" and he said, actually, Makarrata is just about coming together.

Let's be clear: I think a Makarrata Commission is a terrible idea.

I think this is an activist-led way of holding non-Indigenous Australians responsible for things in our shared history that they didn't do.

It also continues down the track of separatism and victimisation which has continued to fail.

So if the Prime Minister is not going to go down that track, that's great news.

But it's not clear what the policy is now because it contradicts what the new Minister for Indigenous Affairs has said about Makarrata.

But looking deeper, this is not just a confusing message, it's yet another example of Anthony Albanese not just breaking a promise, but pretending he didn't promise something in the first place.

You might remember the time he squibbed responsibility for the Voice loss saying "it wasn't a loss for me".

Or, to look at a different issue, the way he refused to be accountable for the release of criminal immigration detainees who then went on to commit crimes.

When things go wrong, he goes missing.

That's been the story on Indigenous matters and cost of living and immigration and many other issues since day one of Anthony Albanese becoming Prime Minister.

He says one thing in front of one crowd, like at Garma, then says another when in front of a different crowd.

When in reality he should be listening.

He should focus less on the speeches and gala dinners and more on substantial action.

On real solutions.

Like I said during the referendum: we don't need another voice, we need ears in Canberra who will listen.

Australia needs much more than a person who likes the title of Prime Minister, we need someone who wants to do the job.

And right now in Anthony Albanese we don't have it.

Jacinta Nampijinpa Price

Senator for the Northern Territory

Shadow Minister for Indigenous Australians